ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ
ΚΛΕΙΣΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ
1914 - 1917

Φιλῶντας τὰ κλειστά μου βλέφαρα
μοῦ γέμισε τὰ μάτια μου ἄστρα.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

ΔΜ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ 1915

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φωτερὰ Σκοτάδια γ΄ ἔκδ.

Κλειστὰ Βλέφαρα β΄ ἔκδ.

Σταλακτῖται
Εἰδύλλια
Ἀμάραντα
Γαλήνη
} Ἐξαντληθέντα τυπώνονται εἰς β΄ ἔκδ.

Θὰ βραδιάζῃ
Εἶπε...
Ἀλκυονίδες
Πύρινη Ρομφαία
} Ἐκδίδονται προσεχῶς.

ΠΕΖΑ

Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαὶ β΄ ἔκδ.

Ἀμαρυλλὶς γ΄ ἔκδ.

Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης β΄ ἔκδ. εἰκονογραφημένη.

Διηγήματα τῶν Ἀγρῶν καὶ τῆς Πόλεως β΄ ἔκδ. εἰκονογραφ.

Ὁ Μπαρμπαδῆμος β΄ ἔκδ. εἰκονογραφ.

Ἀναμνήσεις καὶ Ἐντυπώσεις (τυπώνονται εἰς β΄ ἔκδοσιν)

Ἔρση (ἐκδίδεται προσεχῶς).

Ἑλληνικὴ Χαλιμά : τὰ ὡραιότερα παραμύθια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰκονογραφημένα.

Τύποις Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ
ΚΛΕΙΣΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ
1914-1917

Φιλῶντας τὰ κλειστά μου βλέφαρα
μοῦ γέμισε τὰ μάτια μου ἄστρα.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

Ὅ,τι δὲ βλέπουν ἀνοιχτὰ βλέπουν κλειστὰ τὰ μάτια.

Μὲ τὸ ξημέρωμα τῆς νιότης κίνησα
Γιὰ τῆς ζωῆς τὴ χερσωμένη χώρα,
Τὸν χέρσο ἀγρό μου ὤργωσα, ἔσπειρα, ἐθέρισα,
Καὶ μὲ τὸ βράδυασμα γυρίζω τώρα.

Πονεμένο τὸ κορμί μου — ἀπ' τὸν κάματο
Λυγισμένα τὰ γόνατά μου — ἡ ὄψη
Φρυγμένη ἀπ' τὰ λιοπύρια κι' ἀνεμόδαρτη—
Τὰ χέρια μου τὸ δρεπάνι ἔχει κόψη.

Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὀρθὸ ψηλὰ κι' ἀλύγιστο,
Πρὸς τ' ἄστρα ἀναστυλώνω τὸ κεφάλι
Κρατῶντας — θεϊκὴ εὐλογία τῶν κόπων μου —
Δεμάτι χρυσὰ στάχυα στὴν ἀγκάλη.

'Απάτητοι δρόμοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ, ποὺ τῆ γῆ πατᾷ,
Τοῦ κάκου ἀποζητᾷ
Χῶμα παρθένο, ἀπάτητο.
Παντοῦ πατᾷ ξένα πατήματα
Καὶ σμίγουν τὰ δικά του ἀχνάρια
Μ' ὅλα τ' ἀχνάρια, ὅσ' ἄφησαν
Στῆ γῆ
Γενιὲς γενιῶν, ποὺ πέρασαν---

Καλότυχα καράβια, ποὺ χαράζετε
Πάντα καινούργια στράτα
Σὲ παρθένα κύματα!

Καλότυχα πουλιά, ποὺ φτερουγίζετε
Στοὺς δρόμους τοὺς ἀνάερους
Τοὺς ἀπάτητούς!

ΠΛΑΣΜΑΤΑ ἀέρινα, σύννεφα ἐσεῖς,—
'Αρχίζετε ἀπὸ κεῖ,
Ποὺ τῶν φθαρτῶν πλασμάτων ἡ ζωὴ
Τελειώνει.

Κάποτε στὶς βουνοκορφὲς ἀσάλευτα,
Γεφύρια στήνετε ἀπ' τ' ἀπόκορφα
Πρὸς τ' ἄφταστα.

Μὰ πιότερο,
Ψηλάρμενα καράβια
Μὲ στοιχειωμένες πλῶρες, ταξιδεύετε.

Κατάρα κ' εὐλογία τὸ πέρασμά σας !

Μ' ἕνα ἀστραπόβολο
Σωριάζει στάχτη τὸ ψηλόκορμο ἔλατο,
Καὶ καρπερὸ μεστώνει τὸ σιτάρι
Μὲ τὸ δροσόλουσμά σας.

Στοῦ λογισμοῦ τὰ δίχτυα ἄπιαστα ἐσεῖς,
Καὶ στῶν ματιῶν τὸ κύτταμα ἀσαΐτευτα,
Φεύγοντας παίρνετε μαζί σας
Σὰν κάτι ἀπ' ὅσα ἐχάσαμε,
Καὶ τίποτε ἀπ' τοὺς πόθους μας
Δὲ φέρνετε
Στὸν ἐρχομό σας.

Σ' ἐσᾶς ἀνθοῦν ἀθέριστα μαγιάπριλα
Τὴ χαραυγή,
Καὶ χρυσοφέγγουν Βενετιὲς ἀγέραστες
Τὰ βασιλέματα.

Τη μέρα ἐκείνη
— Ζεστή, λιόφωτη μέρα τοῦ Γενάρη —
Στὰ οὐράνια τὰ ὕψη,
Κι᾽ ἀπάνω ἀπὸ τὸ μαῦρο βαλτωμένο κάμπο,
Μ᾽ ὅλον τὸν ἀτρικύμιστον ἀγέρα,
Κανένα μικροπούλι δὲν ξεθάρρεψε
Νὰ φτερουγίση.
Κι᾽ ὅλα — δειλὲς βαρκοῦλες — τρύπωσαν
Στῆς γῆς τὰ ταπεινὰ λιμάνια.
Καὶ μόνον τὰ μεγάλα μεγαλόφτερα
Καράβια
Στ᾽ ἀνάερα πέλαγα ξανοίχτηκαν:
Οἱ ἄγριες χῆνες οἱ μακρόλαιμες
Κ᾽ οἱ γερανοί.

Κοπαδιασμένες οἱ ἄγριες χῆνες,
Ζευγαρωμένοι οἱ γερανοί,
Στὰ οὐράνια τὰ ὕψη
Κι᾽ ἀπάνω ἀπὸ τὸ μαῦρο βαλτωμένο κάμπο.
Γοργὰ περνοῦν τοὺς δρόμους τοὺς ἀχάραχτους

Καὶ σμίγουν καὶ χωρίζουν καὶ σταυρώνονται,
Σὰν νὰ πηγαινοφέρνουν
Μέσ᾽ στ᾽ ὁλογάλανο ἄπειρο
Κι᾽ ἀπ᾽ ἄκρη σ᾽ ἄκρη
Βιαστικὰ μηνύματα.

Σὰν τί καλὸ ἢ κακὸ μεγάλο γίνουνταν
Τὴ μέρα ἐκείνη
—Ζεστή, λιόφωτη μέρα τοῦ Γενάρη, —
Στὰ οὐράνια τὰ ὕψη,
Κρυφὸ κι᾽ ἀλόγιστο στὸν ἄνθρωπο,
Ποὺ κάρφωνε τὰ πόδια του
Κάτω,
Στὸ μαῦρο βαλτωμένο κάμπο; —

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλα τὰ νέκρωσε ἡ χιονιά.

Τ' ΑΓΡΙΟ τριφύλλι χύθηκε στὸν κάμπο καταρράχτης.
Δὲν τὸ ἀντικόβει ἀνηφοριά, κι' οὐδὲ τ' ὁρίζει φράχτης.
Θεριεύει, ἀντριεύει, ἁπλώνεται τρομαχτικὴ πλημμύρα.
Στὸ πέρασμά του πνίγοντας ὅ,τι τοῦ φέρῃ ἡ μοῖρα:
Κι' ὄχτους καὶ λάκκους καὶ πλαγιὲς καὶ χέρσα κι' ὀργωμένα
Καὶ κάθε ῥίζας βλάστημα καὶ κάθε σπόρου γέννα.
Στενεύει τὰ πλατύστρατα καὶ κλεῖ τὰ μονοπάτια,
Κάνει τῶν τάφων τοὺς σταυροὺς ἀθώρητους στὰ μάτια,
Κι' ὅπου κατώφλι καλυβιοῦ σκαλὶ-σκαλὶ ἀνεβαίνει.
Διαβαίνει ἀκάλεστο ὅπου βρῇ πόρτα μισανοιγμένη,
Στῶν δέντρων τὰ ριζόκορμα πράσινη σφίγγει ζώνη
Καὶ τὸ μαρμαροχάλασμα τὸ χλωροστεφανώνει,
Στ' ἄνθη του — σάλπιγγες χρυσὲς — πετῶντας τὸ μελίσσι
Τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἄνοιξης ζητᾷ νὰ διαλαλήσῃ.
Τὴ νύχτα κάθε φύλλο του, σφαλῶντας σὰ χεράκι,
Κρατᾷ μέσ' τὴν παλάμη του σταλαματιὰ νεράκι,
Καὶ τὴν αὐγή, ὅταν ξέκορφος ὁ ἥλιος τὸ φῶς του ῥίχνῃ,
Κάθε χεράκι ἀνοίγεται κ' ἕνα διαμάντι δείχνει.

ΩΣ ΤΗ μακρινὴ, τὴ θαλασσόφραχτη
Νεραϊδοσπηλιά,
Ποὺ φυλάγουν — ἄγρυπνες ξενύχτρες,
Κυματομαλλοῦσες, νερογέννητες —
Οἱ θαλασσόκορες
Τὰ ὡραῖα ὀνείρατα
Τὰ ὡραῖα νὰ μάγια —
Ὣς τὴ Νεραϊδοσπηλιὰ
Τοῦ ὀρνιθιοῦ τὸ λάλημα
Δὲν ἀκούστησε,
Κ' ἦρθε δίχως μήνυμα
Τὸ ἄξαφνο ξημέρωμα.

Μὲ τὸ φῶς του ὁ ἥλιος
Ἔσκιαξε κι' ἀπόδιωξε
Τὶς θαλασσόκορες·
Μὲ τὸ φῶς του ὁ ἥλιος
Τὰ μαρμάρωσε
Τὰ ὡραῖα ὀνείρατα,
Τὰ ὡραῖα τὰ μάγια.

Κι' ἄστραψαν κ' ἐφώτισαν
Τῆς σπηλιᾶς τοὺς βράχους
Κόσμοι ὀνειροφανταστοι,
Κόσμοι μαγεμένει,
Κόσμοι ἀπὸ σμαράγδια καὶ ρουμπίνια
Κι' ἀπὸ ζαφειρόπετρες κι' ἀμέθυστους---

Μάτια ἐσεῖς καλότυχα —
Καὶ κακότυχα,
Ποὺ ἀντικρύσατε ἀνοιχτὰ καὶ ξυπνητὰ
Τὰ ὡραῖα ὀνείρατα,
Τὰ ὡραῖα τὰ μάγια !

ΣΤ' ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΑ περάσματα
Διαβατάρικο τρυγόνι
Κυνηγοῦ ματιὰ σημάδεψε
Καὶ τὸ πληγώνει.

Ἡ πληγὴ ἀλαφρή· γιατρεύτηκε —
Κι' ἀπ' τὰ δάση κι' ἀπ' τὴ χλόη
Σὲ κλουβὶ στενὸ τὸ σφάλησαν,
Σ' ἕνα κατῶι.

Καπηλιοῦ στολίδι ἐγίνηκε.
Στὴ ζωὴ τὴ σκλαβωμένη,
Τὸ χειμῶνα ὅλο ὀνειρεύεται
Κι' ὅλο προσμένει.

Κι' ἄνθισαν τὰ δέντρα, κ' ἔλυωσαν
Στὶς βουνοκορφὲς τὰ χιόνια,
Τὸν 'Απρίλη πάλι ἐπέρασαν
Τ' ἄλλα τρυγόνια- - -

Ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦρθε τὸ μήνυμα;
Σ' ἑνὸς καπηλιοῦ τὰ βάθη
Τ' ἀπριλιάτικα περάσματα
Πῶς τἄχει μάθη;

Καὶ μὲ μιᾶς ξυπνᾷ ἀπὸ τ' ὄνειρο
Καὶ τινάζει τὰ φτερά του
Καὶ ξεψύχησε ματώνοντας
Τὰ σίδερά του.

ΣΙΔΕΡΟΚΟΡΜΗ
Κι᾽ οὐρανόφταστη
Καὶ χιλιόχρονη
Καὶ στὴν καρδιὰ τῆς γῆς ριζοδεμένη
Τί τάχα ἂν εἶσαι,
Βελανιδιά ; —
Κάποιο τέλος σὲ προσμένει :

Κ᾽ ἢ θὰ σὲ φάῃ σαπίλας σάρακας,
Κ᾽ ἢ θὰ σὲ ῥίξῃ τὸ πελέκι,
Κ᾽ ἢ θὰ σὲ κάψῃ ἀστροπελέκι.

Δὲ θὰ μείνῃ, γίγαντα, ἀπὸ σένα
Τίποτε·
Μιὰ ζωὴ ποὺ πέρασεν,
Ἕνας ἴσκιος ποὺ ἐχάθη.

Μὰ ἐσύ, τὸ ἀπόρριχτο
Τὸ βελανίδι,
Ποὺ ἀθώρητο στὸ χῶμα θάφτεσαι,

Τὴ δύναμη ἔχεις τὴν ἀληθινή.—
Κι' ὄχι τὴ δύναμη,
Ποὺ ζῇ, παλεύει, χάνεται·
Μὰ ἔχεις τὴ δύναμη,
Ποὺ γεννᾷ κι' ἀνασταίνει.

Κι' ἂν λείψουν ὅλες οἱ βελανιδιές
Ποὺ θεριωμένες ζοῦν
Σ' ὅλα τῆς γῆς τὰ δάση
Σιδερόκορμες
Κι' οὐρανόφταστες
Καὶ χιλιόχρονες,
Τὸ φύσημα τοῦ θεοῦ,
Κλεισμένο μέσα σου,
Μιὰ νέα γενιὰ θὰ πλάση.

ΠΟΛΛΑ εἶναι τἄνθη τοῦ Ἀπρίλιοῦ, μὰ σὰν τὸ ρόδο οὔτ' ἕνα·
Πολλοὶ τοῦ χρόνου εἶν' οἱ καρποί, σὰν τὸ σταφύλι οὔτ' ἕνας.
Στ' ἄνθη τὸ ρόδο βασιλιὰς καὶ στοὺς καρποὺς ἐσ' εἶσαι.
Σταφύλι, τρισευγενικὸ τῆς γῆς βασιλοπαίδι.
Ἄλλοι καρποὶ ἔχουν μιὰ θωριὰ καὶ σὺ πολυθωριάζεις:
Ἀπ' τὴ μαυρίλα τῆς ἐλιᾶς στὴν κρυσταλλένια ἀσπράδα,
Κι' ἀπ' τὴ χλωμάδα τοῦ κεριοῦ στοῦ κερασιοῦ τὴ φλόγα.
Μικρὸ εἴτε μεγαλόρογο καὶ τραγανὸ ἢ ἀφρᾶτο,
Σὰν ἀκροδάχτυλο μακρὺ καὶ στρογγυλὸ σὰ μάτι,
Καὶ καρπερὸ ἀπ' τὸν Ἁηλιᾶ κι' ὥς τοῦ Χριστοῦ τὴ Γέννα.
— Τὸ μοσκοστάφυλο ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ σιρίκι τέλος —
Πότε στ' ἀμπέλι κρύβεσαι καὶ προσκυνᾷς τὸ χῶμα,
Πότε ψηλὰ στὴν κρεβατιὰ κρέμεσαι σὰν καντήλι.
Ἐσ' εἶσαι ὁ πόθος τῶν πουλιῶν, τῶν ἀγριμιῶν λαχτάρα·
Νυχτοπατοῦσα ἡ ἀλεποῦ γιὰ σὲ τὰ ὀρνίθια ἀφήνει,
Κ' ἡ σφῆκα ἀπ' τὴ γλυκάδα σου κυλιέται λιγωμένη.
Δίνεις τὴ σάρκα ζωντανὸ κι' ὅταν πεθάνῃς τὸ αἷμα.
Κ' εἶναι γιὰ σένα μακελλιοῦ σφαγὴ τὸ πατητήρι.

'Ο Κύκνος.

ΣΤΗ λίμνη ἀσάλευτος καθρεφτίζοντας
Λευκὸ τὸν ἴσκιο λευκῶν φτερῶν
'Ακούει ὁ Κύκνος — γιὰ μᾶς ἀνάκουστη —
Τὴ μουσικὴ τῶν νερῶν.

'Ακούει ὁ Κύκνος τὰ νερολούλουδα,
Κι' ἀκούει τὰ μούσκλια καὶ τὰ καλάμια,
Καὶ τὶς Νεράϊδες καὶ τοὺς Νερόδρακους
Καὶ τὴν πλανόφωνη Λάμια.

Φωνὲς ἀπόβαθες τοῦ νερόκοσμου:
Γέλοιο, λαχτάρα, κλᾶμα, φιλί,
Κράξιμο, ἀπόδιωγμα κι' ἀναστέναγμα,
Τ' ἀκούει — ποτὲ δὲ μιλεῖ.

Κι' ὅλους τοὺς ἤχους τῆς λίμνης σμίγοντας
Σ' ἕνα Ἆσμα Ἀσμάτων, ποὺ δὲν τὸ φτάνει
Τίποτε ἀνθρώπινο, ὁ Κύκνος ὁ ἄλαλος
Τραγουδεῖ — μόνον πρὶν πεθάνῃ.

ΠΑΛΙΑ, κλειστή, μανταλωμένη αὐλόπορτα.—
Ὁλόρθη ἐκεῖ στημένη, ἀκοίμητη,
Μὲ τὰ λιοπύρια καὶ μὲ τὰ χιονόβροχα,
Τοῦ καρπισμένου κήπου φύλακας,
Σαπίλα τρώει τὰ ξύλα σου
Καὶ καταλεῖ ἡ σκουριὰ τὰ σίδερα.

Μὲ τὶς μακρόβλαστες κληματαριὲς
Χλωροστεφάνωτη,
Λιγόφωτη κι᾿ ἀποσκιωμένη ἡ ὄψη σου
Δείχνει ἀπ᾿ τὶς χρυσωμένες χαραγές της
Πὼς πίσωθέ σου ὁ ἥλιος λάμπει
Ὁλόφωτος.

Παλιά, κλειστή, μανταλωμένη αὐλόπορτα,
Σωριάσου κάτω — ἢ διάπλατη ἄνοιξε !

Ταξίδι.

Μια ταξιδεύτρα ἀνέμου δύναμη
Μοῦ συνταράζει τὸ κορμί.
Μὰ εἶναι στενὰ τῆς γῆς τὰ πέλαγα
Γιὰ τῶν πανιῶν μου τὴ ὁρμή.

Κι᾽ ἀναστυλώνοντας τὰ μάτια μου
Πρὸς τ᾽ ἄσωστα ὕψη τ᾽ οὐρανοῦ,
Στοῦ Γαλαξία τὴν ἀστροθάλασσα
Μὲ τὸ καράβι πλέω τοῦ νοῦ.

ΣΜΑΡΑΓΔΙ ἐσύ,
Τί νά εἶσαι τάχα ;

Πράσινος πόθος στὴν καρδιὰ τῆς γῆς ;
Κρυφῆς λαχτάρας πέτρωμα ;
Γεννήτρα δύναμη ἀκατάλυτη
Τῆς φυτικῆς ζωῆς ;
Ἢ τῆς λιγόζωης χλωρασιᾶς
Χίλιων καὶ μύριων αἰώνων
Στερνὸ ἀποστάλαμα ;

Τί νά εἶσαι τάχα ;

Σμαράγδι ἐσύ,
Στοῦ ἥλιου τὸ φῶς ἀντιφεγγίζεις
Ἀμάραντους
Τοὺς κάμπους τῶν σπαρτῶν σου,
Καὶ δὲν περνάει στὰ δάση σου
Τῆς χειμωνιᾶς ὁ σίφουνας.

Τῆς ὀμορφιᾶς στολίδι
Σ' ἔπλασ' ἡ Τέχνη,
Κ' ἡ Δύναμη
Κορῶνα της σ' ἐφόρεσεν.

Ἀδέρφι ἀσύντριφτο τοῦ διαμαντιοῦ
—Σμαράγδι ἐσύ—
Καὶ στὴ χαρὰ ἢ στὸν πόνο ἀμάλαχτο,
Μόνο μιᾶς ἄπιστης ἀγάπης
Τὸ προδοτικὸ φιλὶ
Στῆς παρθενιᾶς τὸ δάχτυλο
Σὲ ράγισε.

Σμαράγδι ἐσύ,
Τὶ νά εἶσαι τάχα ;

ΡΟΥΜΠΙΝΙ ἐσύ,
Τί νά εἶσαι τάχα ;

Μεθᾷς τὰ μάτια σὰν κρασί.
Κι᾽ ὅταν σὲ δαχτυλίδι δείχνεσαι
Μονόπετρο,
Φκογοβολᾷ μακρυὰ κι᾽ ἀπόκοσμα
Στὰ βάθη σου
Πότε τὸ ἡλιοβασίλεμα
Φουρτουνιασμένου δειλινοῦ,
Πότε τὸ γλυκοχάραμα
Γαληνεμένης μέρας.

Κι᾽ ὅταν σ᾽ ἁρμοὺς ὡραίων χεριῶν
Ζώνεσαι μυριοστάλαχτο,
Μηδὲ τὰ δένεις, μηδὲ τὰ σκλαβώνεις·
᾽Ελεύθερα σαλεύουν
Κ᾽ αἱματοπληγωμένα μοιάζουν
᾽Απ᾽ τὰ δεσμά τους πὤσπασαν---

Ρουμπίνι ἐσύ,
Τῆς γῆς ἀστέρι —
Σὲ ζήλεψαν τὰ οὐράνια,
Κι' ἀνάμεσα σὲ κόσμους διαμαντιῶν,
Μονάχο, ξέχωρο
Σὲ κάρφωσαν στὰ στήθη τους.
Καὶ βλέποντάς σε δειλιασμένος ὁ ἄνθρωπος
Ἑνὸς θεοῦ αἱματόχαρου
Σοὔδωκε τ' ὄνομα.

Ρουμπίνι ἐσύ,
Τί νά εἶσαι τάχα ;

Φλογόπλαστο ἢ αἱματοστάλαχτο ;
Χυμένο ἀπὸ φονιᾶ ἀδερφοῦ τὸ χέρι
Τὸ αἷμα τὸ ἀνθρώπινο
—Τὸ πρῶτο ποὺ ἤπιε ἡ γῆ
Σταλαματιά, σταλαματιά,—
Στοίχειωσε καὶ γεννήθηκες ;

Ἢ ξεσπιθίζοντας
Τοῦ Χερουβὶμ ἡ φλόγινη ρομφαία
—Τοῦ παραδείσου φύλακας—
Στῆς γῆς τὰ σπλάχνα σ' ἔσπειρε;

Ρουμπίνι ἐσύ,
Τί νά εἶσαι τάχα;

ΑΠ' ΤΙΣ μεγάλες τὶς ἀγάπες μου εἶσ' ἐσύ,
Τῆς θάλασσας ἀγάπη!—
Κι' ὄχι γλυκειὰ καὶ γελαστὴ κι' ἀτάραχτη.
Σὰν ἄλλες·
Ξέχωρη ἀπ' ὅλες.
Καὶ στὶς χαρὲς
Καὶ στοὺς καϋμοὺς
Καὶ στὶς λαχτάρες
Καὶ στὸ ξελόγιασμα
Καὶ στὸ μεθύσι τοῦ κινδύνου
Καὶ στοῦ χαμοῦ τὴν καταφρόνεση—
Ξέχωρη ἀπ' ὅλες εἶσ' ἐσὺ
Καὶ πρώτη.

Μὲ τὰ κουπιὰ ἀργολάμνοντας,
Πόσες φορές,
Στῆς βάρκας μου τὸ ἀκρόπλωρο σκυμμένος,
Ὦ γαλανόθωρη,
Καθρέφτισα τὴν ὄψη μου
Στὴν ἀγκαλιά σου τὴ γαληνεμένη!

Καρφώνοντας στὰ διάφανα νερά σου
Τὰ μάτια ἀχόρταγα,
Ζητοῦσα νὰ ξανοίξω
Τοῦ βάθους σου τ' ἀπόκρυφα.
Κι' ὅπου ἡ ματιὰ δὲν ἔφτανε,
Στὰ τρίσβαθά σου,
Τὸ λογισμό μου βουτηχτὴ ξαπόστελνα
Νὰ ἰδῇ καὶ νὰ μοῦ φανερώσῃ
Τῶν κοραλλιῶν σου τὸ ἄνθισμα,
Τῶν μαργαριταριῶν τὸ πλάσιμο,
Καὶ τοῦ πανώριου κόσμου σου ὅλου
Τὴ μυριοφάνταστη ζωή.

Τοῦ κάκου! —
'Εσὺ ἀφανέρωτους κρατᾷς
Τοὺς θησαυρούς σου
Στ' ἄφταστα βάθη τῆς ἀγάπης σου,
Γιὰ νὰ τοὺς φανερώσῃς
Μόνον στοὺς διαλεχτούς,
Τὴν ὥρα ποὺ ὁλογύρω στὸ λαιμό τους

Πνίχτρα καὶ σώστρα σφίγγεται ἡ ἀγκάλη σου.

Καὶ πόσες νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ,
Σὲ κάποιο ἀπάνεμο λιμιῶνα σου,
Τὰ φύκια
Προσκέφαλο ἔβαλα
Στὸ πλάϊ σου - - -
Καὶ σὺ κοιμώσουν κι' ἀγρυπνοῦσα ἐγώ,
Χορταίνοντας τὸ φῶς
Ὅλων τῶν ἄστρων, ποὺ ἔφεγγαν
Ἀπάνωθέ μου, στὸν ἀπέραντο οὐρανό ! - - -

Κάποια φορὰ
Πρὸς τ' ἀκρογιάλι ἁπλώνοντας
Ἀργό, ἁπαλὸ τὸ κῦμα σου,
Μὲ σάλεμα χεριοῦ,
Ποὺ φέρνει κάτι,
Μπροστά μου ἀπόθεσες
Ὁλόδροσα, ὁλοπράσινα
Τὰ μούσκλια σου.

Μὴ μὲ πλανέσουν τῆς στεριᾶς τὰ λούλουδα
Φοβήθηκες,
Καὶ νὰ μοῦ δείξῃς θέλησες,
Πῶς ἔχεις ἄνοιξη καὶ σὺ
Στοὺς κάμπους σου;

Τὸ ἀνάσασμά σου! ---
Κρασὶ τῆς μαυροδάφνης μὲ ροδόσταμα
Σμιγμένο,
Δὲ φέρνει τὸ γλυκὸ ἀποκάμωμα
Τοῦ Τίποτε.
Τὸ ἀνάσασμά σου! ---
Γεννᾷ τὸ ἀνάβρυσμα
Κάθε ζωῆς κρυμμένης στὸ αἷμα μου,
Καὶ μοῦ φτερώνει τὸ κορμὶ καὶ τὴν ψυχὴ
Πρὸς τὰ μεγάλα κι' ἄφταστα
Τὸ ἀνάσασμά σου!

Ὅταν στὰ μαγεμένα περιγιάλια σου,
Κάποια λιοπυρωμένα μεσημέρια,

Τῆς Εὐμόλπης τὰ χέρια
—Τὰ νεραϊδόχερα—
Σέρνουν πάνω στ' ἀκύμαντα νερὰ
Σὰ γλάρου ἀκρόφτερα
Τὰ δάχτυλά τους,
Καί, φτάνοντας σ' ἀπόρρηχη ἀμμουδιά,
Κυλοῦν τὰ δροσοστάλαχτα χαλίκια,
Ποιὸ δάσος, ποιὸ λιβάδι, ποιὰ ἀκροποταμιὰ
Μπορεῖ νὰ φτάσῃ,
Μ' ὅλων της τῶν πουλιῶν τὸ λάλημα,
Τὸ γλυκολάλημά σου;

Κάποτε μιὰ χαλάστρα δύναμη,
Κινῶντας ἀπ' τὰ σπλάχνα σου,
Λυσσομανᾷ κι' ἀφροκοπᾷ - - -
Κι' ἀλλοίμονο
Σ' ἐκεῖνον ποὺ δειλιάσῃ!
Μὰ καὶ χαρὰ στὸ δυνατό,
Ποὺ θ' ἀντικρύσῃ νικητὴς τὸν κίνδυνο!
Καὶ κάποτε,

Μ' ἕνα μετάνοιωμα
Ψυχῆς γυναίκειας,
Λυέται ὁ θυμός σου καὶ ξεσπᾷ
Σὲ θρῆνο ἀπαρηγόρητο.

'Απ' τὶς μεγάλες τὶς ἀγάπες μου εἶσ' ἐσύ,
Τῆς θάλασσας ἀγάπη!
Τῆς ὀμορφιᾶς ἀναγεννήτρα ἐσὺ
Στὰ μάτια μου,
Τῆς στεριανῆς ζωῆς παρηγορήτρα ἐσύ,
Κ' ἐλπίδα ποθητὴ τοῦ λυτρωμοῦ - - -
Τῆς θάλασσας ἀγάπη,
Πρώτη μου καὶ στερνή, εἶσ' ἐσύ !

Ἕνας Καλογιάννος στὴν Ἀκρόπολη.

ΠΟΥΛΙ τῶν κάμπων κοκκινόθωρο,
Ποιὰ πλάνα τύχη τὤχει στείλῃ
Στὸ βράχο, ποὺ χαμόκλαδα εἶναι οἱ πέτρες του
Δέντρων κορμοὶ οἱ πεσμένοι στύλοι ;

Φλογα τῆς ζωῆς ἄξαφνη, ἀνέλπιστη,
Μέσ' σὲ μιὰ πλάση νεκρωμένη,
Δείχνει σὰ θᾶμα: στὰ λευκὰ τὰ μάρμαρα
Τὴν κοκκινάδα του γραμμένη.

Καὶ πότε μοιάζει ρόδο, ποὺ ἄνθισε
Σὲ τάφου πλάκα—γέννα Χάρου—
Καὶ πότε αἱματοστάλαμα, ποὺ ἀνάβρυσεν
Ἀπὸ βαθειὰ πληγὴ μαρμάρου.

Νύχτα τοῦ Μάη ἀφέγγαρη, μαύρη πολύαστρη νύχτα.—
Μὲ τὸ ἀστρογυάλι ἀντίκρυζα στὸν οὐρανὸ τὴ Λύρα.
Κι' ὢ θᾶμα ! ἐγίνηκαν χορδὲς τῶν ἄστρων της οἱ ἀχτίδες
Κ' ἐδέθηκαν μ' ἐννιὰ χρυσὲς χορδὲς τῆς Λύρας τ' ἄστρα.
Κι' ὢ θᾶμα! ἀκούστηκε φωνὴ τὸ φῶς της στὸ ἀστρογυάλι
Κ' ἡ Λύρα ἀηδονολάλησε μέσ' στὴν πολύαστρη νύχτα:

—Ἐγώ εἶμαι ἡ Λύρα ἡ ὀρφικὴ κ' ἡ καταστερισμένη,
Κ' ἐγώ εἶμαι τέχνης σύνεργο κ' ἑνὸς θεοῦ εἶμαι πλάσμα·
Μοὔπλασε τὸ κορμί μου ὁ θεὸς καὶ τὴν ψυχὴ ὁ τεχνίτης,
Κ' ἐλάλησα στὰ χέρια του τῆς ἁρμονίας τὴ γλῶσσα.
Κ' ἐγὼ στὴ γῆ ζωντάνεψα κι' ὅ,τι ζωὴ δὲν ἔχει
Κ' ἐσάλεψαν τ' ἀσάλευτα κραγμένα ἀπ' τὴ φωνή μου,
Τὰ φυτευτὰ ξερρίζωτα καὶ τὰ δετὰ λυμένα.
Κ' ἐγὼ τὴν ἔχθρα ἐκοίμισα κ' ἔσπειρα τὴν ἀγάπη,
Κ' ἔγινε ἀδέρφι ὁ γέρακας μὲ τὰ πουλιὰ τοῦ κάμπου·
Κ' ἐγὼ τὸν Ἅδη ἐπάτησα κ' ἐμάλαξα τὸ Χάρο,
Κι' ἀνάστησε ὅ,τι πέθανε κ' ἔδωσε ὅ,τι μοῦ πῆρε.
Κ' ἐγώ ἤμουν τοῦ ἥλιου ἡ λάτρισσα καὶ τῆς αὐγῆς ἡ ψάλτρα
Κ' ἡ κράχτρα ἡ πρωτοξύπνητη σ ἀπόκορφο ἀκρολίθι.

Μὰ ἡ προδοσιὰ μ' ἐμέθησε μὲ τὸ κρασὶ τοῦ φθόνου
Καὶ ματωμένα μ' ἄφησαν τὰ χέρια τοῦ τεχνίτη·
Κ' ἔγινα βάρκα κ' ἔπλεξα στοῦ ποταμοῦ τὸ ρέμα
Κι' ἀρμένισα στὰ πέλαγα χωρὶς κουπιὰ καὶ ξάρτια
Μὲ τὰ δελφίνια συνοδιὰ καὶ τὰ θαλασσοπούλια.
Τὸ κῦμα δὲ μὲ ξέβρασε σὲ πατημένο χῶμα,
Χέρια ἄλλα δέ με μόλεψαν,—ἕνας ἀϊτὸς μὲ πῆρε
Κ' ἦτον τὸ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ νὰ μὲ καταστερίσῃ.
Στὰ οὐράνια τὰ ὕψη ἀλάλητη τὸ φῶς ἔχω φωνή μου
Καὶ μὲ τὸ φῶς μου κυβερνῶ τὴν ἁρμονία τῶν κόσμων.

Τ' ἀηδονολάλημα ἔπαψε μέσ' τὴν πολύαστρη νύχτα - - -
Κι' ὢ θᾶμα! λύθηκαν οἱ ἐννιὰ χορδὲς τῆς Λύρας πάλι
Καὶ γίνηκε φῶς ἡ φωνὴ τῶν ἄστρων στὸ ἀστρογυάλι.

Τὰ πιὸ μεγάλα ἀνθόκλαδα στὰ πιὸ μικρὰ ἀνθογυάλια.

ΤΑ ΒΑΡΒΑΡΑ σήμαντρα ἐσώπασαν
Μακρυὰ στὴν πολύφωτη χώρα·
Τ' ἀνθρώπινα μάτια σφαλίστηκαν—
Ξυπνοῦν τὰ φαντάσματα τώρα.

Στοῦ Θεάτρου τὰ σκόρπια χαλάσματα
—Σὰν κρίνα ἀπ' τὴ γῆ φυτρωμένες—
'Αέρινα ἀγάλματα ἐστήθηκαν
'Επτὰ χοηφόρες παρθένες.

Λευκὴ λιτανεία ξεκίνησαν
Πρὸς τ' ἄγνωστα κι' ἄναστρα σκότη·
'Αργὰ ἡ 'Αντιγόνη κι' ἀνάλαφρα
Πηγαίνει ὁδηγήτρα καὶ πρώτη.

Μιὰ θύρα ἀνοιχτὴ ξάφνω ἀντίκρυσαν:
Καντήλια θαμπὰ κι' ἁγιοκέρια
Καί, μέσ' στὸν καπνὸ μοσκολίβανου,
Στημένο μὲ διάπλατα χέρια,

Σὲ ξύλο σταυροῦ, μόνο κ' ἔρημο,
Γυμνόκορμο λείψανο ἐφάνη·
Στ' ἀχνὸ κ' αἱματόβρεχτο μέτωπο
Τ' ἀκάνθινο ἐφόρει στεφάνι.

Κ' οἱ ἕξι παρθένες ἀνάσυραν
Στὴν ὄψη τὰ πέπλα μὲ τρόμο,—
Σκυφτὲς καὶ βουβὲς ἀκολούθησαν
Τὸν ἄγνωστο κι' ἄναστρο δρόμο.

Καὶ μόνη ἡ 'Αντιγόνη, ἀναβλέποντας
'Ατάραχτη, ἐστάθη μπροστά του
Καὶ τ' ἄθαφτο λείψανο ἐρράντισε
Τριπλὴ τὴ σπονδὴ τοῦ θανάτου.

Ἔπεσε τὸ μάτι τοῦ διαβάτη
Φθονερὸ στ' ὁλόφωτο παλάτι:

—Λιαλαλοῦν τὴ νύχτα τὴ χαρά σου
Φωτισμένα τὰ παράθυρά σου.
Κι' οὔτε συλλογιέσαι, ἐσὺ παλάτι,
Τὸ φτωχὸ καλύβι τοῦ διαβάτη,
Πὤχει φῶς του ἕνα λυχνάρι μόνο
Καὶ γιορτὴ παντοτινὴ τὸν πόνο.

Κι' ἄξαφνα ἀπ' τ' ὁλόφωτο παλάτι
Μιὰ φωνὴ ἀποκρίθη στὸ διαβάτη:

—Πρὶν ζηλέψῃς. κύτταξέ με πρῶτα·
Μὲ φωτίζουν φλόγες, ὄχι φῶτα.
Δὲ γιορτάζω· καίγομαι, διαβάτη·
Τὸ καλύβι σου εἶμαι—ὄχι παλάτι!

ΜΕΣ' ΣΤΟ σκοτάδι, ποὺ τοῦ σκέπαζε τὰ βλέφαρα,
Πυκνό, μεγάλο,
Δυὸ μοναχὰ σημάδια ὁλόλευκα ξεχώριζε—
Καὶ τίποτε ἄλλο.

Καὶ πότε στὰ φρυγμένα χείλη του τοῦ στάλαζαν—
Δροσιὰ σὰ χιόνια,
Καὶ πότε τὸ βαρύ του μέτωπο τοῦ εὐώδιαζαν—
Σὰν ἀνθοκλώνια.

Κάποτε ὁλόγυρά του ἀνήσυχα φτερούγιζαν—
Σὰν περιστέρια,
Καὶ κάποιαν ὥρα τὰ εἶδε νὰ προσεύχωνται—
Σὰν νὰ ἦταν χέρια.

ΑΡΧΟΝΤΑ κόρη ἀρρώστησε, ψυχομαχᾷ, πεθαίνει·
Στὸ μνῆμα τὴν κατέβασαν νυφιάτικα ντυμένη.
Τὸ μνῆμα μαρμαρόχτιστο κ' ἡ πόρτα σιδερένια,
Κ' ἕνα καντήλι κρέμεται, στερνὴ τῆς μάννας ἔννοια.

Καὶ νά ! — τὴν ὥρα ποὺ βαρὺς τῶν δέντρων ὁ ἴσκιος πέφτει,
Τὴν πόρτα σποῦν τ' ἁμαρτωλὰ χέρια τοῦ νεκροκλέφτη
Κι' ἁπλώνονται ψηλαφητὰ στῆς κόρης τὰ στολίδια·
Ξεζώνουν τὰ βραχιόλια της, σέρνουν τὰ δαχτυλίδια,
Ζητοῦν τὸ φυλαχτάρι της γυμνώνοντας τὰ στήθη - -

Καὶ νά ! — τὸ ἀπάρθενο κορμὶ ζωντανωμένο ἐστήθη
Κι' ἀκούστηκε ἀπ' τὰ χείλη της φωνὴ δικαιοσύνης:
—Μ' ἐγύμνωσες, μὲ ντρόπιασες· ταίρι μου ἐσὺ θὰ γίνῃς! - - -

Καὶ νά ! — τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ξεσπίθισε κ' ἐσβύστη
Κ' ἡ πόρτα, ἡ σιδερόπορτα, μανταλωμένη ἐκλείστη.

Μαρμαρωμένη.

Στου ἀρχαίου Ναοῦ τὸ χάλασμα
Ξάγρυπνη, ὁλόρθη μένει·
Θωρῶντας την κατάλευκη,
Τὴ λὲς μαρμαρωμένη.

Στ' ὡραῖο κεφάλι ὁλόγυρα
Τὰ χέρια ἀνακυκλώνει·
Πλέκονται τ' ἀκροδάχτυλα
Σὰν κληματίδας κλῶνοι.

Γυρνᾷ πρὸς τὰ μεσούρανα
Τὴν ὄψη ἀναγελάστρα
Κι' ἀνάμεσα στὰ χείλη της
Σταλάζει φῶς ἀπ' τ' ἄστρα.

ΟΙ ΔΥΟ πιασμένοι σφιχτὰ ἀπ᾽ τὸ χέρι
Στοῦ δάσους ἦρθαν τ᾽ ἀπόσκια μέρη·
Γιὰ πάντα ἀγάπη καὶ πίστη ὡρκίστηκαν
Κι᾽ ἄξαφνα—σώπασαν καὶ χωρίστηκαν.

Καὶ τ᾽ ἀγριολούλουδα τ᾽ ἀνθισμένα,
Καὶ τὰ πουλάκια τὰ ταιριασμένα,
Ρωτᾷ ἕνα τ᾽ ἄλλο καὶ συλλογίζονται:
—Μ᾽ ἂν ἀγαπιῶνται, γιατί χωρίζονται;

Γιὰ τὸ γλύπτη Τόμπρο.

Στο νευρικό, λευκὸ καὶ μακροδάχτυλο,
Στῶν γυναίκειων χεριῶν του τὸ ζευγάρι,
Τῆς πλάστρας Τέχνης ἔσμιξ' ἡ θεία δύναμη
Μὲ τὴν πιὸ τρυφερὴ ἀνθρώπινη χάρι:
Τὰ χέρια του δὲν ἀνασταίνουν πλάθοντας
Μὲ τέχνη μόνο τὸν πηλὸ τῆς γῆς,
Γυναίκεια χέρια — δίνουν στὰ νιογέννητα· —
Τὸ πρῶτο χάδι μητρικῆς στοργῆς.

Την ολόανθη νύχτα τῆς Πρωτομαγιᾶς
"Αδικη ὑποψία τὸν ξεφρένιασε
Κ' ἔκανε τὸ φονικό - - -

Στὸ σκοτάδι
Δὲν τὸν εἶδε μάτι
Κι' οὔτε ἀπόμεινε
Μαρτυριᾶς σημάδι
Καὶ τ' ἀθῷο τὸ αἷμα
Τὤπιε ἡ γῆ κ' ἐχάθηκε - - -

Δὲν ἐχάθηκε ὄχι !

Τὴ χρονιάρα μέρα τῆς Πρωτομαγιᾶς
"Ανθισ' ἕνα κόκκινο γαρύφαλο.

"Αφωνος τ' ἀντίκρυσε ὁ φονιάς,
Σώριασε τὸ χῶμα καὶ τ' ἀπόκρυψε.

Καὶ τὴν ἄλλη νύχτα τῆς Πρωτομαγιᾶς

Ὁ σωρὸς τὸ χῶμα σκόρπησε
Κι᾿ ἄνθισ᾿ ἕνα κόκκινο γαρύφαλο.

Τρέμοντας τ᾿ ἀντίκρυσε ὁ φονιὰς
Κ᾿ ἔστρωσ᾿ ἕνα μάρμαρο καὶ τῶθαψε.

Καὶ τὴν τρίτη νύχτα τῆς Πρωτομαγιᾶς
Ἔσπασε τὸ μάρμαρο
Κι᾿ ἄνθισ᾿ ἕνα κόκκινο γαρύφαλο.

Κλαίγοντας τ᾿ ἀντίκρυσε ὁ φονιὰς
Κ᾿ ἐξεψύχησε - - -
Τὴν ὁλόανθη νύχτα τῆς Πρωτομαγιᾶς.

Σὰν ξένοι

Ἡ ΤΟΝ τῆς Μοίρας ὀργὴ καὶ θέλημα
Στὰ σκοτεινὰ ν' ἀνταμωθοῦνε,
Σὰν Κυρὰ Ρήνη καὶ σὰν Ἀνήλιαγος
Στὰ σκοτεινὰ ν' ἀγαπηθοῦνε.

Κι' ὅταν τῆς Μοίρας τὸ θέλημ' ἄλλαξε
Κ' ἔστερξε ἡ Μοῖρα ἡ ὠργισμένη,
Στὸ φῶς τῆς μέρας οἱ δύο ἀντικρύστηκαν
Σὰν πρωτογνώριστοι — σὰν ξένοι.

ΝΥΧΤΑ τοῦ Πάσχα. Σφαλιστοὶ στὴ φυλακή,
Στὸ ἴδιο κελλὶ κ' οἱ δυό: ἀπὸ δίκαιη κρίση,
Φονιὰς ὁ ἕνας,—τὸν ἄλλο εἶχε ἀδικήση
Τοῦ νόμου ἡ πλάνη· ἀθῶο τὸν ἔρριξαν ἐκεῖ.

Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἀ ν έ σ τ η ! ἀκούεται ξάφνω ἡ ψαλτικὴ
Κι' ὁλόχαρη ἡ καμπάνα ἀπ' τὸ ξωκλήσι.
Καὶ τοῦ φονιᾶ τὸ μάτι ἔχει δακρύση,
Γελᾷ τοῦ ἀθῴου ἡ ὄψη ἐκστατική.

Καὶ τότε—στὸ κελλὶ περιχυμένο
Μὲ φῶς μύριων λαμπάδων εἶδαν τὸ Χριστό - - -
—Ἦρθα γιὰ σέ! εἶπε στὸ μετανοιωμένο.

Καὶ μ' ἕνα κίνημα τῆς τρυπημένης
Παλάμης, εἶπε στὸν ἀθῶο γονατιστό:
—Ἀθῶος ἐσύ, μπορεῖς νὰ μὲ προσμένῃς.

Ὁ Τεχνίτης

Στὸ ζωγράφο Μπισκίνη.

ΣΤΗΝ ἀνέγγιχτη πέτρα ὁ Τεχνίτης
Σκυμμένος, μὲ σμίλη διαμαντένια
Τοῦ ὀνείρου του τὰ πρῶτα σημάδια
Χαράζει.

Τῆς πανώριας θεᾶς τὸ κεφάλι
Στὸ σαρδόνυχα μέσα κλεισμένο,
Σὰ νεράϊδα στὰ βάθη τῆς λίμνης,
Ξανοίγει.

Τὸ πολύχρονο πάλεμα ἀρχίζει:
Θὰ παλέψῃ ἡ ἀδάμαστη πέτρα
Μὲ τῆς Ὕλης τὴν ἄϋλη δαμάστρα,
Τὴν Τέχνη.

Τί μεγάλη ἡ ἀπόφαση ἐκείνη!
Νὰ τὸ ξέρῃ ἀπὸ πρὶν ὁ Τεχνίτης,
Πὼς στοῦ ἔργου ποτὲ δὲ θὰ φτάσῃ
Τὸ τέλος,

Πῶς πρὶν δῆ ζωντανό, ἀναστημένο,
Τὸ οὐρανόμορφο πλάσμα τοῦ νοῦ του,
Θὰ τοῦ κλείση τὰ μάτια ἡ μαυρίλα
Τοῦ Χάρου,

Κ' ἕνας ἄλλος θἀρθῆ, κληρονόμος
Τῆς γενιᾶς καὶ τῆς τέχνης του, ἐκεῖνος
Μ' ἕνα πάλεμα νέο νὰ γιορτάση
Τὴ νίκη - - -

Νὰ τὸ ξέρη—καὶ μ' ἄτρεμο χέρι
Στὴν ἀνέγγιχτη πέτρα σκυμμένος
Ὁ Τεχνίτης ν' ἀρχίζη—ἀψηφῶντας
Τὸ Τέλος.

Μαρία ἡ Ξένη

Τηλίκον κάλλος οὔπω, Βυζάντιοι
ἔλεγον, ὁ καθ' ἡμᾶς ἐγνώρισεν αἰών.
Ιωάννης Κίνναμος

Το ΜΙΣΟΣ τοῦ 'Ανδρονίκου ἀχόρταγο.—
Μόνη ἡ ζωή της δὲν τοῦ φτάνει·
Κι' ἂν κάτι ζῇ πέρα ἀπ' τὸ θάνατο,
Πρέπει κ' ἐκεῖνο νὰ πεθάνῃ.

Καὶ δὲν τοῦ φτάνει, κι' ἂν τῆς χάραξε
Μὲ ψεύτρας μαρτυριᾶς κοντύλι
Τὴν ἀτιμία σὲ κρίνο μέτωπο,
Τὴν προδοσία σὲ ρόδα χείλη.

Καὶ δὲν τοῦ φτάνει, ἂν ποδοπάτησε
Τὸ τίμιο τῆς Αὐγούστας στέμμα,
Κι' ἂν γράφτηκεν ἡ καταδίκη της
Μὲ τῶν δικῶν της σπλάχνων τὸ αἷμα,

Καὶ δὲν τὸν φτάνει, κι' ἂν τὰ κύματα
Τοῦ Αἰγαίου, ποὺ εἶδαν γεννημένη
Τὴν 'Αφροδίτη, εἶδαν τὸ θῦμά του:
Μιὰ ἄλλη 'Αφροδίτη — νὰ πεθαίνῃ.

Προστάζει: ἢ νὰ σβυστῇ, ἢ παράμορφη
Παντοῦ νὰ γίνῃ ἡ ζωγραφιά της,
Γιὰ νὰ μὴν ἀπομείνῃ τίποτε,
Μηδὲ ἴσκιος — ἀπ' τὴν ὀμορφιά της.

Ζωὴ ἡ πορφυρογέννητη.

ΓΙΑ ΤΗΝ πορφυρογέννητη καὶ τὴ στεφανοφόρα
Σταλμένα ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς
Μυρωδικὰ καὶ βάλσαμα — παραγγελτὰ καὶ δῶρα —
Φτάνουν λογῆς-λογῆς.

Σμίγει ἡ πορφυρογέννητη σ' ἀπόκρυφα ἀργαστήρια
Τὰ βάλσαμα καὶ τὰ μυρωδικά,
Καὶ κάνει μοσκολίβανα γιὰ τὰ λιβανιστήρια
Καὶ φίλτρα ἐρωτικά.

Καίοντας τὰ μοσκολίβανα στὸ σπλαχνικὸ Χριστό της,
Ζητᾷ ἀπ' τὴν ἁμαρτία νὰ λυτρωθῇ,
Καί, μέ τὰ φίλτρα ἀνάφτοντας ὁρμὲς ὄψιμης νιότης,
Τὴν ἁμαρτία ποθεῖ.

Οἱ ἕξι Κόρες τοῦ Ἐρεχθείου.

ΣΤΟΥΣ ἕξι στύλους φύσησε ὁ τεχνίτης
Τὴν ἀνθρώπινη ζωή· — κι' ἀπ' τὸν καθένα
Λαφρόσκεπο ἔδειξε τ' ὡραῖο κορμί της
Μιὰ μαρμαροπελεκητὴ παρθένα.

Νίκης φτερὰ δὲν ἔχει : τὴν ὁρμή της
Κρατοῦν τὰ πόδια της θεμελιωμένα·
Μεστωμένα τὰ στήθη ἀπ' τὴ θερμή της
Πνοὴ — στὰ πλευρὰ τὰ χέρια της ριγμένα---

Τὰ ἕξι κορμιὰ τὰ ὁλόϊσα φανερώνουν,
Μὲ τὴν ἀδάμαστή τους περιφάνεια,
Πῶς στὸ χῶμα ποτὲ δὲν ἔχουν σκύψῃ,

Καὶ τὰ κεφάλια ἀβάρετα στυλώνουν
Τὴ θεία σκεπή, σὰ νὰ φοροῦν στεφάνια
Κρίνων, σταλμένα ἀπ' τοῦ Ὀλύμπου τὰ ὕψη.

Γιὰ ἕναν ταπεινὸ τεχνίτη.

Ουτε ὑπεράξιο χέρι, οὔτε μεγάλος νοῦς,
Κι' οὔτε ἀπὸ κείνους, ποὺ τολμοῦν νὰ στήσουν —
Σκάλισμα ἢ χρῶμα ἢ χτίσμα — πρὸς τοὺς οὐρανοὺς
Κορφὲς τῆς Τέχνης· — ὄχι, ἐσὺ δὲν ἤσουν!

Ἤσουν ἕνας ἀπ' τοὺς πολλοὺς καὶ ταπεινούς,
Ποὺ τοὺς φτάνει ἀπ' τὴ τέχνη τους νὰ ζήσουν·
Τῶν ψηφιδιῶν τεχνίτης, — γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς
Ἔστρωνες ἐκκλησιὲς νὰ γονατίσουν.

Μὰ ἦτον τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα; Ἦτον τύχη;
Χάθηκαν καὶ ζωγραφισμένοι τοῖχοι,
Καὶ μαρμαρένιοι στύλοι, καὶ σκεπὴ χρυσή,

Κι' ἀπομένουν — ὤ θᾶμα! ἀπείραχτα, ἴδια,
Ζωντανὰ κι' ἀνθισμένα τὰ ψηφίδια,
Ποὺ ἔστρωνες ταπεινὸς στὶς ἐκκλησιὲς ἐσύ.

Στερνὸ κίνημα.

Ο ΓΚΑΙΤΕ, λένε, πρὶν πεθάνῃ σήκωσε
Τὸ χέρι του κ' ἔγραψε ἀνάερα κάτι,
Ποὺ δὲν τὸ εἶδε, κι' οὔτε ποτὲ τὸ διάβασε
Τοῦ ἀνθρώπου μάτι.

Σὰν τί νὰ ἦτον τὸ ἀμίλητο τραγούδι του
Τὴν ὕστερη τὴν ὥρα τοῦ θανάτου;
Τὸν πόνο του σ' ἀέρινη πλάκα χάραξεν
Ἢ τὴ χαρά του;

Ἦτον—μπροστὰ στὴν ἄβυσσο τοῦ Τίποτε—
Τῆς ζωῆς ὕμνος, θρῆνος ἀπελπισίας;
Ἢ τὸ προφήτεμα μιᾶς φωτοστέφανης
Ἀθανασίας;

Τραγουδῶντας.

ΦΙΔΙ, ὄρνιο, θεριό, τὴ μέρα ἐκείνη
Στὴν καρδιά της ὁ πόνος εἶχε γίνῃ·
Τὴν ἔπνιγε, τὴ σπάραζε--- Καὶ μόνο,
Τραγουδῶντας, ἀπόδιωξε τὸν πόνο.

Μὰ οἱ πόνοι, ποὺ σ' ἀνθρώπινες φωλιάζουν
Καρδιές, δὲ χάνονται, — φωλιὲς ἀλλάζουν.
Κι' ὁ πόνος, ποὺ εἶχε φύγῃ ἀπ' τὴν καρδιά της.
Δὲ χάθηκε, τὸν πῆρε ἕνας διαβάτης.

Ἀπὸ ταφὴ σ' ἀνάσταση, κι' ἀπὸ τὴ γῆ στὰ οὐράνια.

Ἡ σπορά.

ΘΑΡΘΟΥΝ οἱ μέρες τῆς σπορᾶς, τοῦ ζευγολάτη ἐλπίδα:

Βαρὺ τὸ ἀλέτρι σέρνεται στὸ βαλτωμένο χῶμα,
Τὰ βώδια τ' ἀργοκίνητα ξυπνᾷ ἡ μακρυὰ βουκέντρα
Κι' ἀνασαλεύουν τὸ ζυγὸ κι' ἀχνοφυσοῦν σκυμμένα
Στυλώνοντας στὶς αὐλακιὲς καρτερικὰ τὰ μάτια,
Μάτια μεγάλα ὁλόμαυρα, γεμᾶτα καλωσύνη.
Σταλάζει ἀπὸ τ' ἁπλόχερα χρυσὸ καθαροσπόρι
Καὶ τροχισμένο ἀπ' τὴν τριβὴ τὸ ὑνὶ ἀσημένιο λάμπει,
Σκάφτοντας λάκκο στὴ σπορὰ τὴ ζωντανοθαμμένη.
Σκαλίστρα ἀχόρταγη τῆς γῆς καὶ τῆς σπορᾶς ἁρπάχτρα,
Τὸ ζευγολάτη ἀκολουθᾷ μαυρόφτερη κουρούνα
Κι' ἀπὸ τὰ νέφη κελαϊδεῖ κρυμμένη ἡ σιταρήθρα,
Ζητῶντας γιὰ τὸν κόπο της ἕνα σπειρὶ σιτάρι.

Μικρὲς οἱ μέρες τοῦ Σποριᾶ κι' ἀτέλειωτες οἱ νύχτες
Τὸν ὕπνο δίνουν πληρωμὴ στὸν κάματο τῆς μέρας.
Μόνη ξενύχτρα καίει ἡ φωτιὰ στὸ ταπεινὸ καλύβι
Κι' ἀπ' τῆς φωτιᾶς τὸ φωτερὸ πλάνεμα ὁ ζευγολάτης
Βλέπει ὄνειρο: στὸ νιόσπαρτον ἀγρὸ βαρυὰ τὰ στάχυα
Νὰ καρτεροῦν τὸ κοφτερὸ δρεπάνι τῆς θερίστρας.

Τὸ θέρος.

Με τοῦ καιροῦ τὸ γύρισμα τ' ὄνειρο θ' ἀληθέψῃ:
Στὶς καλαμιές ἀπόγυρτες ἀπ' τὰ βαρυὰ τὰ στάχυα,
Νεράϊδες ἀσπρομάντιλες διαβαίνουν οἱ θερίστρες·
Τ' ἀνάλαφρα ἀσπρομάντιλα, σφιγμένα μὲ τὰ δόντια,
Φυλαχτικὰ ἀπ' τὸ λιόκαμα τὶς ὄψες ἀποκρύβουν
Καὶ δείχνουν τὰ ματόφρυδα, κοράκια μέσ' στὸ χιόνι.
Πίσω ἀπ' τὸ διάβα τους, στρωτὰ χειρόβολα τὰ στάχυα
Χαράζουν στράτα ἀπάτητη στὸν ἥλιο καὶ στ' ἀγέρι.

Γιὰ τὶς βαρύτερες δουλειὲς ἄξια τ' ἀντρίκια χέρια
Στρήβουν κλωνάρια κοτσικιᾶς καὶ ζώνουν τὰ δεμάτια.

Τ' ἄλογο χαμοδένοντας στὸ χέρσωμα νὰ βόσκῃ,
Πάει τὸ κοπέλλι γιὰ νερὸ μὲ δυὸ φλασκιὰ στὰ χέρια.
Κ' ἡ μάννα, ἀποκοιμίζοντας στ' ἀπόσκιο τὸ παιδί της,
Στρώνει στεγνό, ἀμαγείρευτο τῆς ἀργατιᾶς τὸ δεῖπνο,
Μὲ πρώϊμο κριθαρίτικο ψωμί, ποὺ δὲ χορταίνει.

ΣΤ' ΑΛΩΝΙΑ, καλοσάρωτα καὶ ξεχορταριασμένα,
Θὰ ξαπλωθοῦν οἱ θυμωνιές, ξανθόμαλλες πλεξίδες.

Τὰ στάχυα τρίβει καὶ μασᾷ περνῶντας ἡ ροκάνα·
Πλατάνι τὸ σαγόνι της, τὰ δόντια της στουρνάρια.—
Τὰ βώδια σέρνουν τὸ θεριὸ ζευγαρωτὰ δεμένα
Καὶ δαμασμένο τὸ πατᾷ, τὰ βώδια κυβερνῶντας,
Ὡραία ἁρματοδρόμισσα λαμπαδωτὴ στημένη·
Στὰ χείλη της ὁ σάλαγος γλυκόφωνο τραγούδι,
Στὰ χέρια της ἀπόνετο καλάμι εἶν' ἡ βουκέντρα.

Ὁ νοικοκύρης τοῦ ἁλωνιοῦ, μὲ τὸ κρασὶ στὸ γόνα,
Κερνᾷ τοὺς ξένους, ποὺ περνοῦν, καὶ κράζει τοὺς γειτόνους,
Κ' ἕνας λυράρης, παίζοντας τυφλὸς τυφλὰ τὴ λύρα,
Μοιράζει εὐχὲς γιὰ τὴ σοδιὰ κάθε φορὰ ποὺ πίνει.

Κι' ἀρχίζει τὸ ξανέμισμα τὶς νύχτες μὲ τ' ἀπόγειο.
Σύννεφο ἀπ' τὰ ξυλόφτυαρα, στὰ οὐράνια ἀναπετῶντας,
Τ' ἄχυρο φεύγει ἀνάλαφρο καὶ τὸ σιτάρι πέφτει
Γύρω στὸ φῶς τῶν φαναριῶν, χρυσὴ ψιχάλα ἀπ' τ' ἄστρα,

Σωρὸς σιτάρι ἂν καρτερῇ τοῦ μετρητῆ τὰ χέρια,
Πρὶν ἀπ' τὰ χέρια τὸ μετροῦν τὰ πόδια καὶ τὰ μάτια,
Τὰ πόδια μὲ τὸ πήδημα, μὲ τὴ ματιὰ τὰ μάτια·
Φτερὸ τοῦ νιοῦ τὸ πήδημα—σοφὴ ἡ ματιὰ τοῦ γέρου.

Ἄβρεχτη καὶ ἄκαγη ἡ σοδιὰ σηκώνεται ἀπ' τ' ἁλώνι·
Λίβας δὲν τὴν καψάλισε κ' ἡ μπόρα δὲν τὴν πῆρε.
Χρονιάρα τροφοδότισσα γεμίζει τὶς κουβέλες.

Καλοδεχτο τὸ φόρτωμα, ποὺ θᾶρθῃ ἀπὸ τὸ μῦλο,
Πρωτόσταλτο, πρωτάλεστο, πρώτη χαρὰ τῆς σκάφης.

Ζυμώνουν τ' ἀνασκουμπωτὰ τῆς πρωτονύφης χέρια
Καὶ πλάθουν τὰ πρωτόπλαστα ψωμιὰ μὲ τὶς παλάμες
Μέσ' τὴν καλοπελεκητὴ πινακωτὴ—προικιό της.
Τὸ φοῦρνο καίει τεχνίτισσα στὸ φοῦρνο ἡ γριὰ κυρούλα
Ξανανιωμένη, ἀφίνοντας τὴ συντροφιὰ τῆς ρόκας.

Ὦ βραδινὸ συμμάζεμα στὸ σπιτικὸ κατώφλι,
Καρτέρεμα ἀνυπόμονο τοῦ πυρωμένου φούρνου!
Κι' ὢ μέθυσμα ἀπ' τὴ μυρωδιὰ πρώτου ψωμιοῦ, ποὺ ἀχνίζει
Κομμένο ἀπὸ τὸ γέροντα παπποῦ χωρὶς μαχαίρι
Καὶ μοιρασμένο στὰ παιδιά, στὶς νύφες καὶ στ' ἀγγόνια!

Καὶ σύ, θυσία τῶν ταπεινῶν στὴ θεία τὴ καλωσύνη,
Σημαδεμένο ἀνάμεσα μὲ τοῦ σταυροῦ τὴ βούλλα,
Καλοπλασμένο πρόσφορο, τῆς Ἐκκλησιᾶς μεράδι,
Ποὺ θὰ κοπῇς τὴν Κυριακὴ μεσ' στ' ἀργυρὸ ἀρτοφόρι
Καὶ στ' ἅγιο δισκοπότηρο μὲ τὸ κρασὶ θὰ σμίξῃς!

Ξενοφερμένο τὸ κρασὶ — δικό μου τὸ ποτήρι.

ΦΕΥΓΟΥΝ τρεῖς καβαλάρηδες ἀπὸ χαμένη μάχη.
Πῶς πᾶν ἀργοπερπάτητοι; Ποῦ πᾶν οἱ τρεῖς μονάχοι;

Τὸ αἷμα ἀπὸ τρίσβαθες πληγὲς ἀστείρευτο ἀναβρύζει
Κ' εἶναι ἡ ροή του ὁλόθερμη καὶ τ' ἄλογα ἐρεθίζει.
Κι' ἀπὸ τὶς σέλλες στάζοντας κι' ἀπὸ τὰ χαλινάρια
Σμιχτὰ μ' ἀφροὺς καὶ κορνιαχτὸ τὸ αἷμα χαράζει ἀχνάρια.

Τ' ἄλογα ἀργά, ἀλαφρὰ πατοῦν τὸ χῶμα--εἰδ' ἄλλως τὸ αἷμα
Θὰ σφύριζε σὰ σίφουνας καὶ θἄτρεχε σὰ ρέμα.

Πᾶν οἱ τρεῖς καβαλάρηδες κοντὰ-κοντὰ καβάλα
Καὶ τὰ λιγόζωα τὰ κορμιὰ στυλώνουν τὸ ἕνα τ' ἄλλα.

Μάτια στὰ μάτια, σκύφτοντας κυττάζονται θλιμμένοι
Καὶ λέει καθένας μὲ φωνὴ στὰ χείλη ἀποσβυμένη:

—Μὲ καρτερεῖ ἡ πιὸ ὄμορφη νιὰ στὸ μακρινὸ χωριό της,
Γι' αὐτὸ πονῶ, ποὺ χάνομαι μέσ' στὸν ἀνθὸ τῆς νιότης.

—᾿Εγὼ ἔχω σπίτι, κ᾿ ἔχω αὐλὴ καὶ κῆπο καρπισμένο,
Μὰ πρὶν τῆς ὥρας μου ἔρημος σὲ ξένη γῆ πεθαίνω.

—Μόνος μου πόθος καὶ στερνὸς ὁ πόθος τοῦ ἄλλου κόσμου·
Καὶ τίποτε ἄλλο,—ὅμως πικρὸς καὶ πάλι ὁ θάνατός μου.

Κι᾿ ἀπάνω ἀπὸ τὴν πένθιμην ἐκείνη συνοδεία
Πετοῦν παραμονεύοντας ὄρνια μεγάλα τρία,
Κ᾿ ἕνα μὲ τ᾿ ἄλλο κρώζοντας μοιράζουν τὸ φαΐ των:

—Αὐτὸν ἐσύ, κι᾿ αὐτὸν ἐσύ, κ᾿ ἐγὼ θὰ φάω τὸν τρίτον.

ΚΑΠΟΤΕ, ἀποσταμένα ἀργοδιαβαίνοντας
Μὲ τ' ἁμάξι ἀνάμεσα στὴν ἄμμο
Τοῦ χέρσου κάμπου — βρῆκα τρεῖς Ἀτσίγγανους
Στὴ ρίζα μιᾶς ἰτιᾶς στρωμένους χάμω.

Στὰ χέρια ὁ πρῶτος εἶχ' ἕνα παλιόβιολο
Κ' ἔπαιζε, μόνο γιὰ δική του χάρη,
Μέσ' στ' ὁλοκόκκινο τὸ ἡλιοβασίλεμα
Σέρνοντας ξαναμμένο τὸ δοξάρι.

Ὁ δεύτερος στὸ στόμα εἶχε τὴν πίπα του
Κ' ἔβλεπε τὸν καπνό της ν' ἀνεβαίνη
Καλόκαρδος, σὰ νὰ τοῦ ἦτον ἀφάνταστη
Πιὸ μεγάλη εὐτυχία στὴν οἰκουμένη.

Ὁ τρίτος μακαρίως ἀποκοιμήθηκε - - -
Στὸ δέντρο κρεμαστὸ τὸν ταμπουρᾶ του
Σάλευε ἀγέρι μὲ τὰ τέλια παίζοντας,
Κ' ἕνα ὄνειρο ἄγγιζε τὰ βλέφαρά του.

Κ' οἱ τρεῖς ἦταν ντυμένοι κουρελόρουχα,
Τρύπια καὶ παρδαλὰ καὶ μπαλωμένα,
Κι' ὅμως γελοῦσαν μὲ τὴν τύχη, — λεύτεροι·
Μὴν ἔχοντας ἀνάγκη ἀπὸ κανένα,

Καὶ μὲ τρεῖς τρόπους μοὔδειχναν, πὼς ὁ ἄνθρωπος,
Κι' ἂν στὸ σκοτάδι ἡ ζωὴ τὸν ἔχῃ ἀφήσῃ,
Καπνίζοντας, ἀποκοιμῶντας, παίζοντας,
Μπορεῖ τρεῖς φορὲς νὰ τὴν ἀψηφήσῃ.

Προσπέρασα, κι' ἀκόμα ἦταν τὰ μάτια μου
Πρὸς τοὺς τρεῖς 'Ατσίγγανους γυρισμένα,
Κυττάζοντας τὰ μελαψὰ τὰ πρόσωπα
Καὶ τὰ μαῦρα μαλλιὰ τὰ σγουρωμένα.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ σου εἶμαι, κηπουρέ, κ' ἡ πίστη σου μοῦ δίνει
Μὲ χάδια καὶ φροντίδες, ζωὴ καὶ προκοπή.
Ἔλα, μικρὸ ξεπλήρωμα γιὰ τόση καλωσύνη,
Στὰ χέρια σου νὰ πέσουν τῶν κλώνων μου οἱ καρποί.

—Εἶμαι ὁ δικός σου κηπουρός, τῆς πίστεως δέντρο. Μόνη
Λαχτάρα μου ἡ ζωή σου, χαρά μου ἡ προκοπή.
Τὴν ὥρα, ποὺ ὅλους τοὺς καρποὺς ρίχνουν σὲ μένα οἱ κλῶνοι,
Καινούργιοι ἀκροστολίζουν τοὺς κλώνους σου καρποί.

ΤΗΣ εὐτυχίας μου μηνυτὴ σ᾿ ἐκάλεσα
 Καὶ εἶπα λαμπρότατό μου ἀστέρι ἐσένα·
Καὶ ἤσουν, ἀλήθεια, ὁ μηνυτής, ποὺ πέρασε
Κι᾿ οὔτε ἄφησε σημάδι του κανένα,
Καὶ ἤσουν ἀστέρι στ᾿ οὐρανοῦ τὰ βάθη
Ποὺ κάποια νύχτα κύλησε κ᾿ ἐχάθη.

Η ΧΗΝΑ ἡ πουπουλόφτερη, στὶς χῶρες τοῦ βοριᾶ,
Διαλέγει μιὰ ἀποθάλασση κι' ἀπόκρυφη μεριά·
Μαδᾷ τὰ πουπουλόφτερα ἀπ' τὰ στήθη της σὰ χιόνι
Καί, τὴ φωλιά της χτίζοντας, ζεστά, ἁπαλὰ τὴ στρώνει- - -

'Αλλοίμονο! ἔρχεται ὁ ψαρὰς στὴν ἔρμη ἀκρογιαλιὰ
Κι' ἁπλώνει τὸ καμάκι του καὶ παίρνει τὴ φωλιά.
Μ' ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη ἀπονιὰ ἡ ἀγάπη πιὸ μεγάλη
Τῆς χήνας·—ἄλλα πούπουλα μαδᾷ καὶ στρώνει πάλι.
Κι' ἂν τῆς τ' ἁρπάξῃ ἀχόρταγο τὸ χέρι τοῦ ψαρᾶ,
Τὰ μαδημένα στήθη της μαδᾷ τρίτη φορά- - -

Μ' ἂν εὕρῃ καὶ τὴν ὕστερη φωλιά της χαλασμένη,
Μὲ στήθη αἱματοστάλαχτα, μιὰ νύχτα ἀνταριασμένη
Τοῦ 'Απριλομάη,—ἀνοίγοντας τὰ δυὸ φτερὰ πλατυά,—
Σ' ἄλλο ἀκρογιάλι λιόφωτο πετᾷ πρὸς τὴ νοτιά.

Για ἰδές, ἀγάπη μου, τί σοὔφερα:
Τὸ ἄνθος μὲ τὰ λευκὰ φτερά.
Τοῦ 'Απρίλη ὀνείρατα τὸ πλάνευαν
Πάνω στῆς λίμνης τὰ νερά.

Στὰ στήθη κάρφωσέ το, ἀγάπη μου·
'Εκεῖ εἶν' ὁ τόπος ποὺ τοῦ πρέπει:
Σ' ἕνα νερὸ βαθὺ κι' ἀσάλευτο
Τὰ φύλλα του ν' ἁπλώνουν σκέπη.

Φυλάξου ἀπ' τὰ νερὰ τ' ἀσάλευτα
Κι' ἀπ τὴ λαχτάρα τὴν κρυφή·
Κάνει ἡ Νεράϊδα πὼς κοιμήθηκε,
Καὶ παίζουν τ' ἄνθη στὴν κορφή.

Λίμνης νερὰ τὰ στήθη σου — ἄβυσσος
Σ' ὅποιον μ' ὀνείρατα πλανᾶται —
Παίζουν λευκὰ νὰ νερολούλουδα·
Κάνει ἡ Νεράϊδα πὼς κοιμᾶται.

ΩΣ ΤΟ φράχτη τοὺς πήγαμε
Τοὺς στερνοὺς καλεσμένους·
Πῆρε ὁ ἄνεμος κ' ἔσβυσε
Τὰ στερνὰ ἔχετε γειά.

'Ερημιὰ μαύρη ἁπλώθηκεν—
'Απ' τὸν κῆπο ὥς τὸ σπίτι
Κι' ὅπου πρὶν μὲ ναννούριζαν
Τόσα λόγια γλυκά.

Μιὰ γιορτὴ ἦτον καὶ τέλειωσε
Μὲ τὸ τέλος τῆς μοίρας·
Καλεσμένη ἦτον κ' ἔφυγε
Μὲ τοὺς ἄλλους κι' αὐτή.

ΚΑΫΜΟΣ της — κάθε μπόδισμα
Στὸ δρόμο μου ριγμένο.
Χαρά της — τὸ ἀναθάρρεμα,
Ποὺ παίρνω καὶ διαβαίνω.

Πατρίδα της — τῆς λευτεριᾶς
Ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη,
Ποὺ δείχνει τοῦ τραγουδιστῆ
Τὴ βάρκα στ᾽ ἀκρογιάλι.

Γενιά της — τὰ θεῖα πλάσματα
Τοῦ νοῦ, ποὺ ἀναστημένα
Περνοῦν μέσ᾽ στὰ τραγούδια μου
Μὲ λάβαρα ἁπλωμένα.

Σκοπός της — φλόγα ἀκοίμητη
Στὰ μάτια μου νὰ δίνῃ
Χωρὶς νὰ φανερώνεται
Πῶς τὴν ἀνάφτει ἐκείνη.

Κι' ἀφοῦ μήτ' ἕνα εὐχαριστῶ
Δὲ θέλησεν ἀκόμα,
Κἂν τὸ τραγούδι μου ἂς τὸ πῇ,
Κι' ἂς μὴν τὸ λέῃ τὸ στόμα.

Ω ΜΕΓΑΛΟΔΩΡΕ, ἔφερες σ᾽ ἐμένα
Τὴν καρδιά σου, ὅπως ἔφερναν στὴ θύρα
Τῶν ἀρχαίων ναῶν ἀφιερωμένα
Χρυσάφι ἁγνὸ κι᾽ ἀνόθευτη πορφύρα.

Κι᾽ ἂν δὲν τ᾽ ἀξίζω ὅ,τι ἀπὸ σένα πῆρα,
Κι᾽ ἂν τί νὰ δώσω γιὰ τὰ χαρισμένα
Δὲν ἔχω, τάχα μ᾽ ἔπλασεν ἡ μοῖρα
Μιὰ ἀναίσθητη;—ὄχι, μὰ φτωχιὰ γιὰ σένα.

Τὸ ξέρει ὁ Θεός: Ἀπ᾽ τῶν δακρύων τὴ βρύση
Τῆς ζωῆς μου κάθε θωριὰ ἔχει σβύση·
Χλωμὸ καὶ ξέθωρο πανὶ ἀπομένει,

Κι᾽ οὔτε ποτὲ τῆς πρέπει προσκεφάλι
Νὰ γίνῃ γιὰ νὰ γείρῃς τὸ κεφάλι,
Φύγε!—ἄφησέ την ποδοπατημένη.

ΚΙ' ΑΝ Μ' ΕΧΗ ἡ ἀγάπη αὐτὴ λαμπροστολίση:
Στὸ μέτωπό μου φωτερὸ ρουμπίνι,
Ποὺ μὲ τὴ λάμψη του ἔχει μαρτυρήση
Σ' ὅλους ποιὸ καίεται μέσα μου καμίνι, —

Κρυφὴ γιὰ μὲ ἡ ἀγάπη θᾆχε μείνη.
Μὰ τὴ ματιά μου ἔτυχε ν' ἀντικρύση
Βαθειὰ ἡ ματιά σου, κι' ἀπ' τὴν ὥρα ἐκείνη
Τὴν ἀγάπη ἡ ἀγάπη ἔχει ξυπνήση.

Γι' αὐτὸ δὲν κρίνω τὴν ἀγάπη μου, ὄχι,
Σὰν καλὸ ποὺ κανεὶς δικό του τὤχει. —
Πλάϊ της ἡ ψυχή σου σὲ χρυσὸ θρόνο

Θρόνιασε τὴ ψυχή μου δειλιασμένη —
Κι' ἂν ἀγαπῶ — τὸ λέω ταπεινωμένη —
Πὼς τὸ χρωστῶ, ἀκριβέ, σ' ἐσένα μόνο.

ΔΕΝ ἔχω ἀπ' τὰ μαλλιά μου σὲ κανένα
Δώση — μ' αὐτά, ποὺ τώρα δαχτυλίδια
Πλέκω στὰ δάχτυλα, ὦ καλέ, σὲ σένα
Δίνοντας, π ᾶ ρ' τ α, λέω. — Τ' ἀθῷα παιγνίδια

Τῆς νιότης πέρασαν, κι' οὔτε εἶναι τὰ ἴδια
Μαλλιά, σὲ παιδούλας ὤμους χυμένα.
Κι' οὔτ' ἔχουν ρόδα καὶ μυρτιὲς στολίδια.
Τώρα στὸ σκυφτὸ μέτωπο ἀφημένα

Κρύβουν τὴ δακρυοχαραγμένη μου ὄψη.—
Τὸ πίστευα πὼς πρῶτο θὰ τὰ κόψη
Χάρου ψαλίδι. Μὰ ἦρθε νὰ ζητήση

Τὸ δίκιο της ἡ ἀγάπη.—Πᾶρτ' τα! 'Ακόμα
Θαὔρης ἐκεῖ τὸ φιλί, ποὺ τὸ στόμα
Τῆς μάννας μου ἄφησε, πρὶν ξεψυχήση.

Στο μέτωπο ἤθελα νὰ σὲ φιλήσω
Καὶ νὰ σοῦ πῶ: Ἔχε γειά!
Μὰ ἦτον στὰ μάτια σου ἕνα φῶς τὴν ὥρα ἐκείνη
Σὰ φλόγα αὐγῆς σ' ἀπάτητες βουνοκορφές,
Κ' ἔπρεπ' ἐμεῖς νὰ πᾶμε τὸ κατόπι του
Σωπαίνοντας - - -

Σε κάποιαν ἔρημο ἄνθρωποι πολλοὶ πεσμένοι
Λιγοψυχοῦσαν καὶ βαρυαναστέναζαν.
Μόνο μιὰ ὀμορφοκόρη,
Μὲ μαῦρα ἀποσβυμένα μάτια,
Τὴ δίψα ὑπόμενε ἄφωνη·
Γιατὶ ἀπ᾽ τὴ δίψα
Πιὸ ἀχόρταγο τὴν ἔφρυγε
Τὸ θεῖο συμπόνεμά της γιὰ τοὺς ἄλλους.

Καὶ τότε, πέρα, ἀπ᾽ τ᾽ οὐρανοῦ
Τὸ γύρο τὸ φλογόθωρο,
Μεγαλώνοντας,
Πρὸς τὸ λαὸ προχώρησε ἕνας ξένος.

Σήκωνε ἐμπρὸς τὸ χέρι κ᾽ ἔδειχνε,
Καὶ στ᾽ ἀνοιχτὸ τρεμάμενο ἀκροδάχτυλο
Πρόβαλε ἕνας μεγάλος κόμπος αἷμα.
Πρόβαλε καὶ κρεμάστηκε καὶ στάλαξε—
Καὶ στάλαξε στὴν ἄμμο.

Μὲ ξάαφνιασμα ἔβλεπε ὁ λαὸς τὸν ξένο---

Κ' ἔστεκε αὐτὸς ἀσάλευτος καὶ στάλαζε
Κόμπο σὲ κόμπο τὸ αἷμα του στὴν ἄμμο.
Κι' ὅσο ἔτρεχεν ἡ κόκκινη πληγή,
Χλώμιαινε ἡ ὄψι του, ἀνατρίχιαζε---

Μὰ ἐκεῖνοι ἀλόγιστα τὸν ἔβλεπαν
Κ' ἔλεγαν μερικοί: Μ ᾶ ς π ε ρ ι π α ί ζ ε ι !

Τότε
Μὲ τῆς στερνῆς ζωῆς τὴ δύναμη ἔκραξε:
—Πιέτε λοιπόν! γιὰ σᾶς τὸ χάνω τὸ αἷμα μου!

Μὰ ἡ κόρη ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκεν:
—Α ὐ τ ο ὶ θέλουν νερό!

ΜΑΤΩΜΕΝΟ κλαίει τὸ λιοβασίλεμα στὰ χιόνια - - -
Καὶ σ' ἀκούω νὰ ψάλλῃς ταπεινά: «Μαρία Παρθένα,
»Πληγιασμένο εἶναι τὸ στόμα μου—τὸν φίλησα·
»Πληγωμένο τὸ κορμάκι μου—τὸν ζέστανα·
»Κούφια καὶ νεκρὴ ἡ καρδιά μου—τὸν ἀγάπησα!»

Στ' ὄνειρό μου ψάλλεις ταπεινά: «Μαρία Παρθένα - - -»

ΣΙΔΕΡΟΦΟΡΕΜΕΝΟΣ,
Σὲ κάτασπρο ἄλογο,
Περνᾷ ἕνας καβαλάρης
Τὸ κοιμισμένο δάσος.

Στέλνει τὸ λιοβασίλεμα
Χρυσόχλωμο ἔχε γειὰ
Πονετικὰ
Μέσα ἀπ' τὰ φύλλα τ' ἄσειστα.

Βαρυὰ συλλογισμένος
Διαβαίνει ὁ καβαλάρης.

Βαθύφωνα παράπονα,
Χαρᾶς ἀναρωτήματα
Λαλοῦν μέσ' τὴν καρδιά του·
Μακρυὰ τὸν φέρνουν τὰ ὄνειρα
Σὲ κύματα φλογέρας,
Πέρα, στὴ χώρα ποὺ ποθεῖ,
Στὴ χώρα ποὺ θυμᾶται,

Μακρυὰ τὸν φέρνουν - - -
Καὶ νά! ἀπ' τοῦ καβαλάρη τ' ὄνειρο.
Καὶ νά! ἀπ' τὸ λιοβασίλεμα,
Καὶ νά! ἀπ' τῶν δέντρων τὸ ἴσκιωμα.
Νά! ἡ ὄψη ἑνὸς Σατύρου - - -

Ἄκου! φυσοῦν τὰ χείλη του·
Τὰ κοιμισμένα λάφια του
Κράζει.
Καλάμι εἶν' ἡ φλογέρα του,
Γλυκὰ κι' ὀνειρογέννητα
Τὰ λόγια τῆς φλογέρας.
Ἄχ! κλαίει ἡ ἀνθρώπινη καρδιά,
Ἄχ! ξεψυχάει ὁ ἥλιος,
Ἄχ! μαύρη ἡ νύχτα ἁπλώνεται.

Στὰ φυλλοκλάδια τί ἔτριξε;
Στὰ μούσκλια τί ἀνατρίχιασεν;

Ἡ νύχτα σφίγγει μιὰν ἀνθρώπινη καρδιά - -

Ὀνειροπλανεμένος,
Στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
Διαβαίνει ὁ καβαλάρης.

ΠΕΡΑΤΗΣ εἶναι ὁ Χάροντας κ' οἱ ταξιδιῶτες ἴσκιοι.
Κ'ἕνας, στὴ βάρκα σκύφτοντας, πεσμένα φύλλα βρίσκει.
Τὰ φύλλα στάχτη ἐγίνηκαν στὸ νεκρωμένο χέρι :
— Δέντρο δὲν εἶναι ὁλόγυρα· φύλλα, ποιὸς τἄχει φέρει :
— Ἀπὸ τὰ δάση ὅλης τῆς γῆς φύλλα σκορποῦν καὶ ραίνουν
Τὰ καλοκαίρια, ποὺ περνοῦν στὴ βάρκα, ὅταν πεθαίνουν.

ΣΚΑΨΕ τὴ γῆ, σκάψε τὴ γῆ, μὲ χέρι προκομμένο.
Κι' ὅ,τι καλό, στῆς μάννας γῆς τὰ βάθη εἶναι κρυμμένο.

Σκάψε τὴ γῆ μιὰ πιθαμὴ βαθυά, καὶ πληρωμή σου
Θἄχης τὴν πρώτη τῆς ζωῆς λαχτάρα—τὸ ψωμί σου.

Σκάψε τὴ γῆ δυὸ πιθαμὲς βαθυά, καὶ σκύψε κάτω
Νὰ πιῇς ἀπ' τὴν πηγὴ νερὸ διάφανο καὶ δροσᾶτο.

Σκάψε τὴ γῆ τρεῖς πιθαμὲς βαθυά, καὶ θὰ ριζώσῃ
Τὸ δέντρο, ποὺ ἴσκιο καὶ καρπὸ μιὰ μέρα θὰ σοῦ δώσῃ.

Τέσσερις πιθαμὲς βαθυὰ σκάψε τὴ γῆ, καὶ μέτρα
Καὶ τοῦ σπιτιοῦ σου θέμελο βάλε τὴν πρώτη πέτρα.

Σκάψε ὥς τὶς πέντε πιθαμές, κ' ἡ μοῖρα σου ἂν τὸ γράφῃ,
Θὰ βρῇς τῆς γῆς τοὺς θησαυροὺς καὶ θὰ χαρῇς χρυσάφι.

Σκάψε ἕξι πιθαμὲς τὴ γῆ, λάκκος βαθὺς νὰ γίνῃ.
Καὶ βρῆκες—τὸ καλύτερο—τὴν αἰωνία γαλήνη.

ΤΡΕΙΣ κοπέλλες λυγερὲς
Πᾶν στὸν κόσμο μοναχὲς---
Καὶ τὶς τρεῖς τὶς σκότωσαν
Γιὰ νὰ ἰδοῦνε τί ἔκρυβαν
Στὴν καρδιά τους.

Καὶ τῆς πρώτης ἡ καρδιὰ
Εὐτυχία ἦτον γεμάτη·
Κι' ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμά της
Τρία φίδια σφύριζαν
Τρία χρόνια.

Καὶ τῆς ἄλλης ἡ καρδιὰ
Καλωσύνη ἦτον γεμάτη·
Κι' ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμά της
Τρία ἀρνάκια βέλαζαν
Τρία χρόνια.

Καὶ τῆς τρίτης ἡ καρδιὰ
Δυστυχία ἦτον γεμάτη·
Κι᾽ ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμά της
Τρεῖς ᾿Αρχάγγελοι ἔστεκαν
Τρία χρόνια.

ΚΙ' ΑΝ κάποτ' ἔρθῃ, τί νὰ πῶ
Στὸ πρῶτο ρώτημά του;
—Πές του πὼς καρτερῶντας τον
Ἔγινα τοῦ θανάτου.

Κι' ἂν θέλῃ νὰ σὲ ξαναϊδῇ
Καὶ με ρωτήσῃ ποῦ εἶσαι;
—Δός του τὸ δαχτυλίδι μου
Κι' ἄφωνα χείλη κλεῖσε.

Κι' ἂν με ρωτᾷ πῶς ἔμεινε
Τὸ σπίτι ρημαγμένο;
—Δεῖξε τὴν πόρτα ὀρθάνοιχτη,
Τὸ λύχνο ἀποσβυμένο.

Κι' ἂν ἴσως γιὰ τὴν ὕστερη
Τὴν ὥρα μὲ ρωτήσῃ;
—Πές του πὼς ἤμουν γελαστή,
Τρέμοντας μὴ δακρύσῃ.

Ἑφτα κόρες τῆς μάγισσας —
Ἡ μάγισσα πεθαίνει
Κ' οἱ κόρες της ἀναζητοῦν
Τὴν πόρτα τὴν κλεισμένη.

Κ' οἱ ἑφτὰ τοὺς λύχνους ἄναψαν
Κι' ἀνέβηκαν στὸ κάστρο
Κι' ἀνοίγουν χίλιες κάμαρες
Χωρὶς νὰ ἰδοῦν ἕν' ἄστρο

Φτάνουν στὴ θαλασσοσπηλιά,
Τὴν κρύα, τὴν μαρμαρένια·
Βρίσκουν ὁλόχρυσο κλειδὶ
Σὲ πόρτα σιδερένια.

Ἀπ' ἔξω ἀκοῦν τὰ κύματα·
Φοβοῦνται μὴν τὶς πνίξουν·
Χτυποῦν τὴν πόρτα τὴν κλειστὴ
Καὶ δὲν τολμοῦν ν' ἀνοίξουν.

ΤΡΙΑΝΤΑ χρόνια τὸ ζητῶ,
'Αδερφοῦλες μου,
Σὰν ποῦ νά ἦτον κρυμμένο ;
Τριάντα χρόνια περπατῶ,
'Αδερφοῦλες μου,
Κι' ὅλο μακρυά του μένω.

Τριάντα χρόνια περπατῶ,
'Αδερφοῦλες μου,
Παντοῦ τὸ βρῆκα—κι' ὅμως
Πάλι δὲν εἶναι πουθενά,
'Αδερφοῦλες μου,
Καὶ τέλειωσεν ὁ δρόμος.

Τὰ σάνδαλά μου λύστε μου,
'Αδερφοῦλες μου,
Γιατ' εἶμαι ἀποσταμένη·
Τὸ δειλινὸ λιγοψυχᾷ,
'Αδερφοῦλες μου,
Κ' ἡ νιότη μου πεθαίνει.

Μακρυὰ ἀπὸ δῶ πηγαίνετε,
Ἀδερφοῦλες μου,
Δεκάξι χρόνων εἶστε·
Νά ! τὸ ραβδί μου, πάρτε το,
Ἀδερφοῦλες μου,
Καὶ σύρτε, καὶ ζητῆστε - - -

ΜΕΣ' ΣΤΗ θαλασσοσπηλιὰ τὴν ἁλυσόδεσαν
Κ' ἔκαναν στὴ πόρτα ἕνα σημάδι·
Τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας ἔπεσε στὴ θάλασσα,
Καὶ λησμόνησε τὴ φῶς ἡ κόρη στὸ σκοτάδι.

Πρόσμενε τὶς μέρες τὶς καλοκαιριάτικες
Καὶ τὶς χειμωνιάτικες, στὰ σίδερά της·
Ἑφτὰ χρόνια ἡ κόρη πρόσμενε καὶ πλιώτερο,
Καὶ περνοῦσε, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ἕνας διαβάτης.

Μὰ τῆς κόρης τὰ μαλλιὰ ματαθυμήθηκαν,
Κι' ἀναζήτησαν, καὶ βρῆκαν τὸ φῶς πάλι :
Σὰν τὰ φίδια ἀνάμεσα στὶς πέτρες γλίστρησαν,
Κ' ἔλαμψαν οἱ βράχοι τῆς σπηλιᾶς καὶ τ' ἀκρογιάλι.

Πέρασε ὁ διαβάτης, καὶ εἶδε καὶ δὲ γνώρισε
Τί εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ ἀναλάμπει καὶ φωτίζει·
Κάποιο ξωτικὸ φανέρωμα τὸ νόμισε
Καί, τὸ δρόμο ἀλλάζοντας, τὰ μάτια ἀλλοῦ γυρίζει.

ΣΤΗΣ ἁμαρτίας τὸ πέρασμα
Καὶ στῆς ψυχῆς τὸ θρῆνο,
Τὰ χέρια ἀπ' τ' ἄστρα ἁπλώνοντας,
Τὴ θεία μου χάρη δίνω.

Ἐκεῖ, ποὺ ἀγάπη λάλησε,
Καμμιὰ ἁμαρτία δὲ μένει,
'Κ ἐκεῖ, ποὺ ἀγάπη θρήνησεν,
Οὔτε ἡ ψυχὴ πεθαίνει.

Κι' ἀγάπη, ποὺ πλανέθηκε
Στῆς γῆς τὰ μονοπάτια,
Θὰ μ' εὕρῃ, ἀναζητῶντας με
Μὲ δακρυσμένα μάτια.

Τῆς μάχης πλέει ἀχνὸς στὴ βραδυασμένη μέρα---
Κ' ἔξω ἀπ' τὰ τείχη ἡ 'Αργείτισσα κι' ἀπ' τὰ παλάτια
Μακρυὰ—πάει πρὸς τὸ κόκκινο ποτάμι πέρα
Πατῶντας ξαπλωτὰ κορμιὰ ἢ κορμιῶν κομμάτια.

Φέγγουν τῶν 'Αχαιῶν φωτιὲς στὸ θαμπὸν ἀέρα·
Στ' ἅρματα δίπλα χλιμιντροῦν τ' ἀθάνατα ἄτια---
Μόνη, τοῦ μακελλιοῦ διαβάτρα ἡ λευκοχέρα,
Τὸ χέρι της περνᾷ μὲ φρίκη ἐμπρὸς στὰ μάτια.

Τὴ δείχνει θεία μὲ τὴ στερνὴ φεγγοβολιά της
Ἡ μέρα·—ἀπ' τὰ κρυφὰ τὰ πέπλα, ποὺ ἀνεμίζει,
Μιὰ ἀνίκητη μυρωδιὰ ἀγάπης ἀναβρύζει.

Πρὸς τὰ γυμνά της πόδια οἱ βαρυοπληγωμένοι
Σέρνοντες στοὺς ἀγκῶνες, τὰ χρυσὰ μαλλιά της
'Αγγίζουν—καὶ πεθαίνουν παρηγορημένοι.

Σὲ πικροθάλασσας βυθὸ γλυκὸ νερὸ ἀναβρύζει.

Ἱέρεια.

ΚΓ' ΑΛΛΗ φορὰ στὰ εὐλογητά σου χέρια
Τὰ ρόδα της ἁπλώνει ἡ Ἄνοιξη τώρα,
Κι ἄλλη φορὰ στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια
Σημαδεύουν τὴν μέρα καὶ τὴν ὥρα

Ποῦ ἦρθες—ἀπὸ ποιὰ ὀνειρεμένη χώρα,
Κι' ἀπὸ ποιὰ ἀχειμώνιαστα καλοκαίρια ;—
Στὸ διάβα εὐωδιαστὴ σὰ μυροφόρα,
Σκεπασμένη τὴν ὄψη σὰν ἱέρεια.

Μυροφόρα ὄχι ! ὁ θεὸς δὲ σ' ἔχει στείλῃ
Μιὰ νεκρικὴ ν' ἀνθοστολίσῃς στήλη,
Νὰ μυρώσῃς ἕν' ἄψυχο κουφάρι.

Σ' ἔστειλε ἱέρεια ἑνὸς βωμοῦ νὰ στέκῃς,
Ἀπὸ ρόδα στεφάνια νὰ τοῦ πλέκῃς
Κι' ἄσβυστο νἄχῃς πάντα τὸ λυχνάρι.

Ὤτι μεγάλη ἡ καλωσύνη σου!
Κακὸ δὲν κάνεις σὲ κανένα·
Μὰ ὅ,τι κακὸ ἀπ᾽ τοὺς ἄλλους γίνεται
Τρέμεις μὴ γίνεται ἀπὸ σένα.

Κι᾽ ἂν τὸ κακὸ σ᾽ ἐσένα γίνηκε,
Νὰ συχωρέσῃς δὲ σοῦ φτάνει·
Πᾶς καὶ ζητᾷς ἐσὺ συχώρεση
Γιὰ τὸ κακὸ—πού σοὔχουν κάνῃ.

Σοὔχει γεμίσῃ ἡ καλωσύνη σου
Δροσιὰ τὰ χείλη, ἀνθοὺς τὰ χέρια,
Τὰ μάτια φῶς· πέφτουν στὸ διάβα σου
Λευκὰ φτερὰ ἀπὸ περιστέρια·

Σύννεφο ἂν ἴσκιωσε τὰ μάτια σου,
Τὸ φῶς θὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι·
Τὰ χέρια σου μ᾽ ὀργὴ ἂν ἁπλώθηκαν,
Θ᾽ ἀποτελειώσουν μ᾽ ἕνα χάδι·

Πικρὰ τὰ χείλη σου ἂν ἀνοίχτηκαν,
—Ὦ, καλωσύνη σου μεγάλη!—
Γλυκὰ θὰ κλείσουν,—καὶ στὸ διάβα σου
Λευκὰ φτερὰ θὰ πέσουν πάλι.

Διπλὴ φλόγα.

ΔΥΟ λαμπαδόκερα, ποὺ ἀνάφτηκαν
Σμιχτὰ καὶ φῶς μὲ φῶς φιλιῶνται,
Διπλὰ ψηλὴ κάνουν τὴ φλόγα τους, —
Ὅμως διπλὰ καὶ καταλυῶνται.

Καὶ δυὸ ψυχοῦλες, ποὺ ἀνταμώθηκαν
Κι' ἀγάπης φλόγα τὶς ἑνώνει,
Νοιώθουν διπλὰ τὴν εὐτυχία τους, —
Μὰ καὶ διπλὰ ὁ καϋμὸς τὶς λιώνει.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ χάρτινου ἀϊτοῦ τὸ πέταμα
—Ὦ, τί ἀλησμόνητη ἐκείνη ἡ μέρα !—
Κάτι ἀπὸ μένα κλεισμένο ξέφυγε
Πρὸς τὸν καθάριο διάφανο ἀέρα.

Ὄχι, δὲ μ' ἔσερνε μὲ τὸ νῆμα του
Σ' ἀνάερες λίμνες φωτὸς ὁ ἀϊτός μου,
Μὰ κάποια ἀθώρητη, οὐράνια δύναμη
Κάποιου καινούργιου κι' ἄγνωστου κόσμου.

Ψυχὴ παιδιάτικη, χαμοβλέποντας
Παιδιάτικα ὄνειρα ὁλόγυρά της,
Τότε προτόειδε τὴ γῆ στενόχωρη,
Τότε πρωτόνοιωσε τὰ φτερά της.

Ὅσο κι' ἂν ἔχῃ στὴ γῆ τὶς ῥίζες του,
Κι' ὅσο κι' ἂν ξέρῃ ποιὸ τὸ γραφτό του
Μιὰ τῆς ζωῆς του μέρα κάθε ἄνθρωπος
Πετᾷ τὸν πρῶτο χάρτινο ἀϊτό του.

ΔΕΝ: ὁ Μιχαηλάγγελος,
Συνηθισμένος ὅλο
Νὰ βλέπῃ ζωγραφίζοντας
Τῆς ἐκκλησίας τὸ θόλο,

Κι' ὅταν δὲν ἐζωγράφιζε,
Γιὰ νὰ κυττάξῃ κάτι,
Πρὸς τὰ οὐράνια ὑψώνοντας
Τὰ χέρια του, τὸ ἐκράτει.

Ὅμοια ἡ ψυχή μου : ὡς ἔμαθε
Θωρῶντας σε νὰ μένῃ
Μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο,
Πρὸς τ' ἄστρα γυρισμένη,

Βλέπει ὅλα της τὰ ὀνείρατα
Πρὸς τὰ οὐράνια τὰ ὕψη,
Κ' εἶναι γι' αὐτὴν ἀθώρητα
Τὰ ταπεινὰ — ὅταν σκύψῃ.

Τ' ΟΝΕΙΡΟ μου ἄκου: Ὁ βράχος κισσοστέφανος
Κ' ἕνα πουλὶ στὸ βράχο εἶχε καθίση·
Τοῦ κισσοῦ οἱ κλῶνοι ἔπλεξαν τὰ δυὸ πόδια του,
Σὰ νὰ μὴν τ' ἄφηναν νὰ φτερουγίση.

Καὶ τοῦ πουλιοῦ ἡ θωριὰ θωριὰ παράξενη·
Δὲν εἶχε ὅμοιο πουλὶ στὸν κόσμο ταίρι·
Μὲ τὶς φτεροῦγες πρὸς τὰ κάτω ἀπόρριχτες,
Λίγο γεράκι, λίγο περιστέρι.

—Γεράκι ἢ περιστέρι εἶσαι; τὸ ρώτησα
Καὶ στὸ ρώτημα ἀπόκριση μοῦ δίνει:
«—Σμιγμένη ἔχω τοῦ γερακιοῦ τὴ δύναμη
Καὶ τοῦ περιστεριοῦ τὴν καλωσύνη.»

—Γιατί οἱ φτεροῦγες σου εἶναι κάτω ἀπόρριχτες;
Γιατί ὁ κισσὸς σ' ἔχει σφιχτοδεμένο;
«—Θέλησα μόνο μου καὶ σφιχτοδέθηκα·
Κι' ὅπου μιὰ φορὰ πάω, γιὰ πάντα μένω.»

—Καὶ ποιὸ εἶναι τ᾽ ὄνομά σου, ποιὰ εἶναι ἡ κλήρα σου;
«—Μηδὲ γεννήθηκα, μηδὲ γεννῶ·
Καὶ ἤμουν, καὶ εἶμαι, καὶ θὰ εἶμαι, ἀγέννητο, ἄκληρο—
Τ᾽ ὄνομά μου εἶναι: τὸ Παντοτινό.»

Απ' ΤΗΣ ψυχῆς τὰ τρίσβαθα ἡ ἀγάπη μου
Ξεχείλισε στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια,
Κ' ἐγέμισε τὸ στόμα μου γλυκόλογα,
Κ' ἐγέμισαν τὰ δυό μου χέρια χάδια.

Τὸ στόμα μοῦ φλογίζουν τὰ γλυκόλογα,
Τὰ χάδια μοῦ βαραίνουν τὰ δυὸ χέρια·
Καὶ τἄρριξα τὰ χάδια μου στὸν ἄνεμο,
Καὶ τὰ γλυκόλογά μου εἶπα στ' ἀστέρια.

'Εγὼ σκορπῶ τὰ πλούτη τῆς ἀγάπης μου
Κι' ἄλλη ψυχὴ ἀναγάπητη πεθαίνει - - -
Πόσα νερὰ τῆς γῆς χύνονται ἀνώφελα
Καὶ πόσοι κάμποι μένουν διψασμένοι !

Οἱ τρεῖς δροσιές.

ΣΤΑ δάχτυλά σου στάλαξαν οἱ τρεῖς δροσιὲς τοῦ κόσμου :
Τῶν λουλουδιῶν, τῆς θάλασσας καὶ τῶν κλαμένων ἄστρων
Κι' ἀπ' τὴ δροσιὰ τῶν λουλουδιῶν κρυστάλλωσαν σμαράγδια,
Κι' ἀπ' τὴ δροσιὰ τῆς θάλασσας κρυστάλλωσαν ζαφείρια,
Κι' ἀπ' τὴν ἀστέρινη δροσιὰ κρυστάλλωσαν διαμάντια·

Καὶ σμίχτηκαν οἱ τρεῖς δροσιὲς νὰ σὲ δαχτυλιδώσουν.

Ἄγιο τὸ χῶμα ποὺ πατεῖς, τὰ σάνδαλά σου λύσε !

ΟΥΡΑΝΙΑ κρίνα εἶναι τὰ χέρια σου
Κ' εἶναι εὐλογία τὸ κίνημά τους
Κι' ἀφήνουν καὶ σκορποῦν ὁλόγυρα
Τὸ οὐράνιο μοσκοβόλημά τους.

Μὴ σὲ πλανέσῃ ἡ καλωσύνη σου
Καὶ μὴ θαρρῇς δική μου χάρη
Τὸ λίγο οὐράνιο μοσκοβόλημα,
Πῶχω ἀπ' τὰ δυό σου χέρια πάρῃ.

ΜΟΝΟΣ, μακρυά σου, κρύβω μέσα μου
Βουβὴ κι' ἀδάκρυτη τὴ λύπη·
Ὄχι, δὲ μοὔλειψε ἡ ἀγάπη σου,
Μὰ ἡ καλωσύνη σου μοῦ λείπει.

Ἄστρο ἡ ἀγάπη μεγαλόφωτο
Κι' ἀπὸ μακρυὰ τὸ φῶς της δίνει
Κι' οὔτε φοβᾶται τὸ ξεχώρισμα—
Μὰ δέν της μοιάζει ἡ καλωσύνη:

Γλυκειὰ φωτιὰ σπιτιοῦ καλόχαρη,
Ποὺ ἡ φλόγα της μακρυὰ δὲ φτάνει,
Πρέπει ν' ἁπλώσωμε τὰ χέρια μας
Κοντά της—γιὰ νὰ μᾶς ζεστάνῃ.

'Εσύ . . .

ΕΣΥ τὸ χέρι μου ἔβαλες πάνω σὲ πλάκα Χάρου,
Κι' ἄγγιξα τὸ αἷμα τῆς ζωῆς στὶς φλέβες τοῦ μαρ μά ρου.

'Εσύ, ἀνθοφόρα, σήκωσες στὴν ὄψη μου ἕνα κρίνο,
Κι' ἀντὶ εὐωδιᾶς ἀνάσανα πνοὴ θερμὴ ἀπὸ κεῖνο.

'Εσὺ μὲ πῆγες στὴν πηγὴ νὰ πιῶ νερὸ—κι' ἀκόμα
Νοιώθω δυὸ χείλη ἀπ' τὴν πηγὴ νὰ μοῦ φιλοῦν τὸ στόμα.

'Εσὺ ἀπ' τοὺς κλώνους τῆς μηλιᾶς μοῦ εἶπες νὰ κόψω μῆλο,
Κι' ἄκουσα καρδιοχτύπημα μέσ' τῆς μηλιᾶς τὸ ξύλο.

'Εσὺ ἕν' ἀστέρι μοὔδειξες, κ' εἶδα στ' ἀστέρι κάτι,
Κάτι, ὄχι σὰν οὐράνιο φῶς, μὰ σὰν ἀγάπης μάτι.

ΣΤΟΝ ὕπνο μου, χαράζοντας τὰ φωτερά σου ἀχνάρια,
Νεράϊδα—Μοῖρα πρόβαλες ἀπὸ νερὰ καθάρια
Καὶ τ' ὄνειρό μου στόλισες μὲ τρία μαργαριτάρια:

Τὸ πρῶτο—ἀγάπης φυλαχτὸ στὰ στήθη μου ἔχεις βάλη·
Τὸ ἄλλο—τῆς ἔγνοιας λυτρωτὴ κάτω ἀπ' τὸ προσκεφάλι·
Τὸ τρίτο—λαμπροφόρετη κορῶνα στὸ κεφάλι.

ΚΑΤΙ ἀπὸ σένα ἀνάλαφρο κ᾽ ἐλεύτερο
Παντοῦ μ᾽ ἀκολουθαει : —
Γλάρου λευκὸ φτερούγισμα
Σὲ μιᾶς βαρκούλας πλάϊ.

Κάτι ἀπὸ σένα ξώκοσμο καὶ θεόσταλτο
Τοῦ νοῦ μου ὥς τ᾽ ἄστρα ὑψώνει : —
Κυπαρισσιοῦ κορφόκλαδο
Ποὺ κελαϊδεῖ ἕν᾽ ἀηδόνι.

Κάτι ἀπὸ σένα ἀνέγγιχτο καὶ πάναγνο
Σφαλᾷ ἡ καρδιά μου, κάτι : —
Κλειοῦν καὶ σφαλοῦν τὰ βλέφαρα
Γλυκά, ἁπαλὰ τὸ μάτι.

Ὁ λύχνος σου.

ΟΤΑΝ τὸ σήμαντρο σήμανε
Τὴν καλομήνυτην ὥρα,
Καὶ πρὸς τὸ ψήλωμα κίνησα,
Μακρυὰ ἀπ' τὴν ἄχαρη χώρα,

Ψηλά, κατάκορφα στύλωνες
Τοῦ μαύρου σου ἴσκιοῦ τ' ἀχνάρι
Καί, καρτερῶντας με, φώτιζες
Μὲ τ' ἀναμμένο λυχνάρι.

Κι' ὅταν, φωτίζοντας, σήκωσες
'Ανάερα ἀπάνω τὰ χέρια,
Στὰ οὐράνια ἀνέβηκε ὁ λύχνος σου
Κ' ἔγινε ἀστέρι στ' ἀστέρια.

Ἡ Πίστη.

ΔΕΝ ἔχεις Πίστη, ὅταν τὰ στάχυα σου
Προσμένης νὰ γενοῦν σιτάρι,
Κι' ἀπ' τ' ἄκαρπο δεντρί, ποὺ κέντρωσες,
Προσμένης καρπερὸ βλαστάρι.

Πίστη ἔχεις, ὅταν ἀπ' τὸ χέρσωμα
Κι' ἀπ' τ' ἀστραποκαμένα ξύλα
Προσμένης τοὺς καρποὺς ὁλόδροσους
Καὶ καταπράσινα τὰ φύλλα.

Δὲν ἔχεις Πίστη, ὅταν, πηγαίνοντας
Τὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ, προσμένης
Νὰ φτάσης ὥς τ' ἀνάερο ψήλωμα
Κάποιας κορφῆς μαρμαρωμένης.

Πίστη ἔχεις, ὅταν, ἁλυσόδετος,
Μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου
Προσμένης ὥς τὰ οὐράνια ἐλεύτερο
Νὰ φτερουγίση τὸ κορμί σου.

Δὲν ἔχεις πίστη, ὅταν τ' ἀπόβραδο
Προσμένῃς νὰ προβάλουν τ' ἄστρα,
Καὶ μὲ τοῦ πετεινοῦ τὸ λάλημα
Νὰ φέξῃ ἡ αὐγὴ ροδογελάστρα.

Πίστι ἔχεις, ὅταν — ὅσο ἀλόγιστο
Καὶ πλάνο ὁ νοῦς σου κι' ἂν τὸ ξέρῃ —
Προσμένῃς ἥλιο τὰ μεσάνυχτα
Κι' ἀστροφεγγιὰ τὸ μεσημέρι.

Δὲν ἔχεις πίστη, ὅταν, πιστεύοντας,
Ρωτᾷς τὴν κρίση καὶ τὴ γνώση·
Δὲν ἔχεις πίστη, ὅταν τὴν πίστη σου
Στὸ λογικὸ ἔχῃς θεμελιώση.

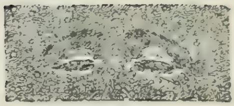
Πίστη ἔχεις, ὅταν κάθε σου ὄνειρο
Τὸ ἀνάφτῃς στὸ βωμό της τάμα,
Κι' ἂν κάποιο τάμα σου εἶναι ἀδύνατο,
Προσμένῃς νὰ γενῇ — τὸ θ ᾶ μ α.

ΑΠ' ΤΗ νύχτα, ποὺ σ' ἀντίκρυσα
Μὲ τὰ ρόδα στὴν ἀγκάλη.
Κάτω ἀπ' τ' ἀργυρὸ ἀστροφέγγισμα
Τοῦ μαγιάτικου οὐρανοῦ,

Πάντα ἡ ὄψη σου ἀνθομύριστη
Κι' ἀστροστέφανη προβάλλει :
Τῆς καρδιᾶς μου μοσκανάσασμα,
Γλυκὸ φώτισμα τοῦ νοῦ.

Τῆς χαρᾶς μου ἐσὺ συντρόφισσα.
Τῶν καϋμῶν παρηγορήτρα,
Φέρνεις στὴν ψυχὴ τὸ μήνυμα
Μιᾶς ζωῆς παντοτινῆς,

Καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου,
Τοῦ θανάτου ἐσὺ νικήτρα,
Μὲ τὰ ρόδα στὴν ἀγκάλη σου
Κάτω ἀπ' τ' ἄστρα θὰ φανῇς.

Περιεχόμενα :

	Σελ.
Μὲ τὸ ξημέρωμα τῆς νιότης	η΄
’Απάτητοι δρόμοι	9
Σύννεφα	10
Μέρα τοῦ Γενάρη	12
῎Αγριο τριφύλλι	14
Ἡ Νεραϊδοσπηλιὰ	15
Διαβατάρικο τρυγόνι	17
Τὸ βελανίδι	19
Τὸ σταφύλι	21
Ὁ Κύκνος	22
Αὐλόπορτα	23
Ταξίδι	24
Σμαράγδι	25
Ρουμπίνι	27
Χαιρετισμοὶ τῆς θάλασσας	30
Ἕνας Καλογιάννος στὴν ’Ακρόπολι	36
Τ’ ἄστρα τῆς Λύρας	37
Μεγάλη Πέμπτη	41
Τὸ καμένο καλύβι	43
Σὰν νά ἦταν χέρια	44
Ὁ νεκροκλέφτης	45
Μαρμαρωμένη	46
Οἱ δυὸ	47
Γιὰ τὸ γλύπτη Τόμπρο	48
Κόκκινα γαρύφαλα	49
Σὰν ξένοι	51

	Σελ.
Χριστὸς ἀνέστη	52
Ὁ Τεχνίτης	53
Μαρία ἡ Ξένη	55
Ζωὴ ἡ Πορφυρογέννητη	57
Οἱ ἕξη κόρες τοῦ Ἐρεχθείου	58
Γιὰ ἕναν ταπεινὸ τεχνίτη	59
Στερνὸ κίνημα	60
Τραγουδῶντας	61
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —	—
Ἡ σπορὰ	65
Τὸ θέρος	66
Στ' ἁλώνια	67
Ψωμὶ	69
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —	—
Οἱ τρεῖς	73
Οἱ τρεῖς Ἀτσίγγανοι	75
Ὁ κηπουρὸς καὶ τὸ δέντρο	77
Ἀστέρι	78
Ἡ χήνα ἡ πουπουλόφτερη	79
Νερολούλουδο	80
Κ' ἔφυγε...	81
Εὐχαριστῶ !	82
Σονέττο VII	84
Σονέττο XII	85
Σονέττο XVIII	86
Σωπαίνοντας	87
Στὴν ἔρημο	88
Μαρία παρθένα	90

	Σελ.
Ἕνας καβαλάρης	91
Φύλλα	94
Σκάψε τὴ γῆ	95
Τρεῖς κοπέλλες	96
Στερνὲς παραγγελιὲς	98
Οἱ κόρες τῆς μάγισσας	99
Τριάντα χρόνια...	100
Ἡ ἁλυσοδεμένη	102
Λόγια τῆς Παναγίας	103
Ἑλένη	104

Ἱέρεια	107
Ἡ καλωσύνη σου	108
Διπλὴ φλόγα	110
Χάρτινος ἀϊτὸς	111
Ὅμοια ἡ ψυχή μου...	112
Τὸ παντοτινὸ	113
Ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ τρίσβαθα	115
Οἱ τρεῖς δροσιὲς	116

Οὐράνια κρίνα	119
Μόνος	120
Ἐσύ...	121
Τὰ τρία μαργαριτάρια	122
Κάτι ἀπὸ σένα...	123
Ὁ λύχνος σου	124
Ἡ Πίστι	125
Rosa mystica	127

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΕΡΓΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ 1915

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φωτερὰ Σκοτάδια γ′ ἔκδ.
Κλειστὰ Βλέφαρα β′ ἔκδ.
Σταλακτῖται
Εἰδύλλια
Ἀμάραντα
Γαλήνη
— Ἐξαντληθέντα ἀνατυπώνονται.
Θὰ βραδυάζῃ
Εἶπε...
Ἀλκυονίδες
Πύρινη Ρομφαία
— Ἐκδίδονται προσεχῶς.

ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαὶ β′ ἔκδ.
Ἀμαρυλλὶς γ′ ἔκδ.
Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης β′ ἔκδ. εἰκονογραφημένη.
Διηγήματα τῶν Ἀγρῶν καὶ τῆς Πόλεως β′ ἔκδ. εἰκονογρ.
Ὁ Μπαρμπαδῆμος β′ ἔκδ. εἰκονογραφημένη.
Παιδικὰ Παραμύθια γ′ ἔκδ. εἰκονογραφημένη.
Ἀναμνήσεις καὶ Ἐντυπώσεις (Τυπώνονται εἰς β′ ἔκδ.)
Ἔρση (ἐκδίδεται προσεχῶς).
Ἑλληνικὴ Χαλιμά: τὰ ὡραιότερα παραμύθια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰκονογραφημένα.